

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

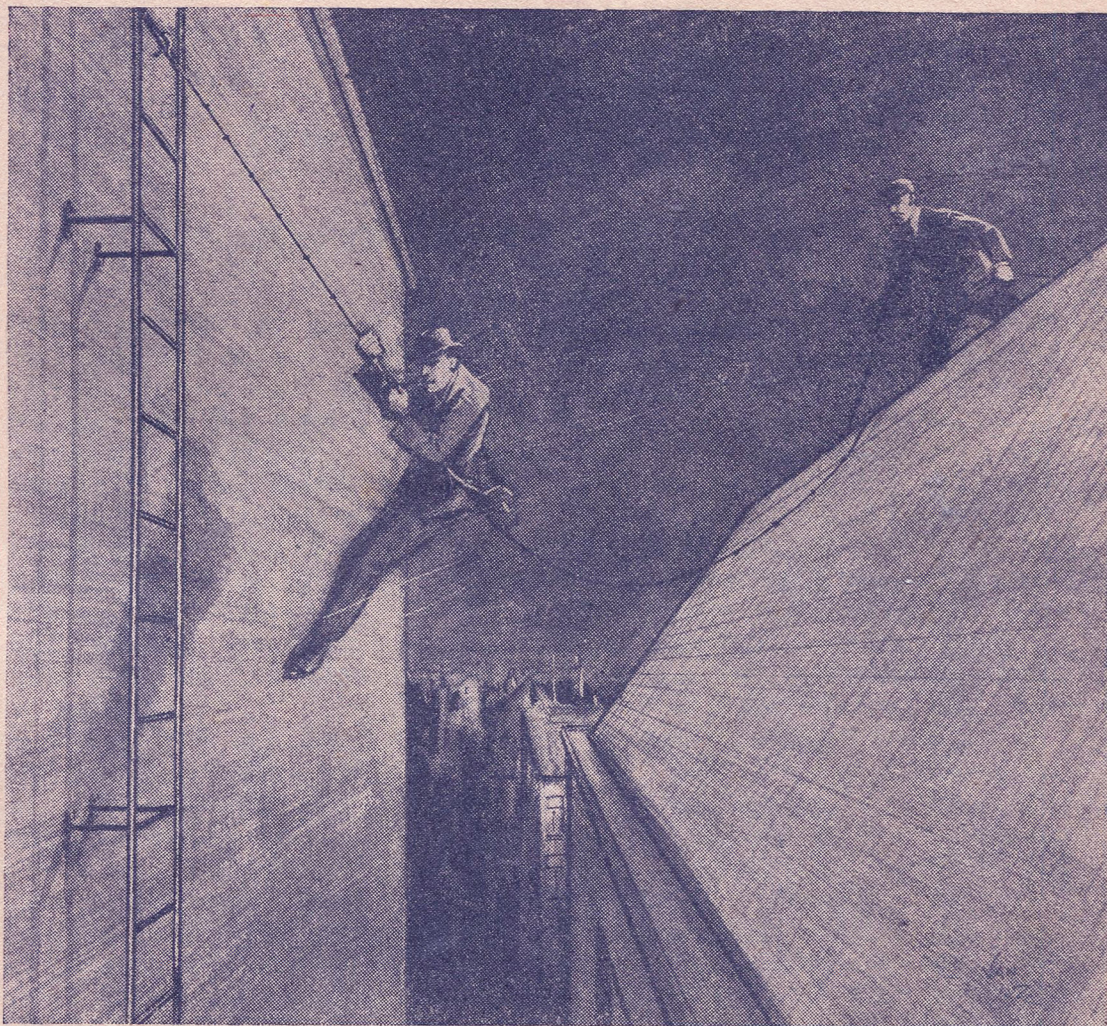

Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

EEN BELANGRIJK DOCUMENT

15 cent.

Het touw was zoo lang, dat Brand het onder eind vast kon houden.

No. 1315.

NIEUWE SERIE

Een Belangrijk Document

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE WENSCH VAN ANDREW HAZE.

Mevrouw Helene Latimer ging er prat op, dat hare ontvangdagen behoorden tot de amusemen ten van Londen. Zij drong niet door in de vraag, waaraan dit moest worden toegeschreven, en constateerde alleen het feit.

Het valt niet te miskennen dat de echtgenoot van mevrouw Latimer beslag had weten te leggen op een uitmuntenden kok, die voordien zijn functies had uitgeoefend in het befaamde Café de la Paix te Parijs en men maakte van deze achtermiddagen ware festijnen, die dezen culinairen kunstenaar alle gelegenheid boden, zijne gaven ten toon te spreiden.

Op de kosten kwam het daarbij niet aan, zooals mijnheer trouwens onder vrienden zelf verzekerde, en ook dit was volkomen waar, want de Latimers waren buitensporig rijk.

Gerald Latimer was een van die mannen, wie nu letterlijk alles hier op deze aarde meeloopt. Hij speculeerde steeds gelukkig, al was het ook wel eens wat gewaagd, en hij won, waar een ander bijna zeker ten onder zou zijn gegaan. Hij nam een zaak over, omstreeks acht jaren geleden, die door iedereen als volkomen waardeloos en verloren werd beschouwd — maar die zaak floreerde op een wonderbaarlijke wijze, en Gerald Latimer zag zijn fortuin nog toenemen. Het was alsof een zesde zintuig hem steeds waarschuwde, waar het aardse slijk viel op te delven, op een even gemakkelijke als winstgevende wijze. Inderdaad wat hij aanraakte, dat scheen in goud te veranderen.

En bij een ontstellende beurspaniek, toen honderden financiers geweldige klappen kregen, en eenigen zelfs volkomen geruïneerd werden, was hij de eenige, die de debacle juist bijtijds een halven dag vooruit zag aankomen en nog zijn maatregelen kon nemen. Hij ontsprong den dans voor de zooveelste maal en trotscher dan ooit vertoonde hij zich op de beurs.

Nu was het wel jammer, dat mijnheer Gerald Latimer al dien voorspoed uitsluitend toeschreef aan zijn eigen buitengewone kennis en kunde, want het was wel een beetje onrechtvaardig tegenover Vrouwe Fortuna, die zich ten aanzien van den gelukkigen speculant gedragen had op een wijze, die boven iederen lof verheven had moeten zijn. Maar wat slechts haar werk was, dat boekte mijnheer Latimer onbeschaamd op zijn eigen creditpagina. En door dat maar steeds te doen, had hij waarschijnlijk die hooghartige houding gekregen. Dat moest hem trouwens moeite genoeg gekost hebben, want hij was een kort, gezet mannetje, met een hoofd zoo kaal als een biljardbal en aan dezulken valt het niet zoo gemakkelijk zich voor te doen als imperators en door het genie begenadigden.

Aan mevrouw Helene Latimer viel dit vrij wat gemakkelijker.

Te zeggen dat zij juist eens zoo lang was als echtgenoot, zou terecht een weinig overdreven mogen heeten, maar toch scheelde het werkelijk niet zoo heel veel. Zij was een ware reuzin,

met een aantal onderkinnen, dat scheen te wisselen met haar stemmingen, zoodat zij er slechts twee had wanneer haar humeur zonnig mocht heeten, terwijl dit aantal tot vier of vijf aanwies, wanneer iets haar misnoegen opwekte.

Zij had een breed, streng gelaat met gitzwarte wenkbrauwen en een duidelijk merkbaar dons van dezelfde kleur op de sterk ontwikkelde bovenlip.

Intusschen — het moet erkend worden dat zij een voortreffelijke gastvrouw was, in dien zin, dat zij nooit kosten of moeite te groot achtte om hare bezoekers te overbluffen door een weelde van spijzen en dranken, en door hun, alsof het maar niets te beteekenen had, te laten genieten van wat de grootste kunstenaars van dezen tijd konden opleveren.

Het is dus niet zoo verwonderlijk, dat de ontvangdagen van mevrouw Latimer goed bezocht waren. Het is waar — personen van adel zetten daar maar zeer zelden den voet, en dit was altijd een doorn geweest in het vleesch van den hoovaardigen heer des huizes, ofschoon hij steeds trachtte, zijne gevoelens te dien opzichte zoo goed mogelijk verborgen te houden. En hij was zulk een goed komediant, dat hij wist te doen alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, wanneer eens werkelijk een verdwaalde edelman den salon binnestapte, die voor het overige hoofdzakelijk gevuld was met dames, echtgenooten van beurscollega's, effectenhandelaren, grootfabrikanten en bankiers.

Nu, op dien middag had mevrouw Latimer alle reden, zich gelukkig te prijzen, want omstreeks drie uur liet zich niemand minder aandienen dan Lord William Aberdeen, vergezeld door zijn secretaris Charles Brand.

De vervaarlijke vrouw des huizes richtte onmiddellijk hare schreden naar de deur van haar salon om aldus den nadruk te leggen op de groote eer, die aan haar huis bewezen werd.

Zij begreep wel half en half het doel van het bezoek, zij zag ook wel in dat Lord Aberdeen wel niet zou geweten hebben dat dit toevallig de ontvangdag was van mevrouw, maar dat deed er niet toe, dat behoeften hare gasten zeker niet te weten.

Zij gaf aan haar stemgeluid dat mekkerende bijklankje hetwelk bij sommige dames lief-talligheid moet uitdrukken en tegelijkertijd eerbied, en zeide zijne lordschap de hand toestekend die met ringen overladen was:

— Maar wat is dat alleraardigst van U mylord, dat U eens een kijkje bij mij komt nemen! En wat spijt het me vreeselijk, dat mijn man zooeven naar de Beurs is gegaan!

— Excuseer hem niet, mevrouw, zeide Lord Aberdeen glimlachend, want het is mijn eigen schuld! Eigenlijk had ik een kleine afspraak met mijnheer! Ik ben echter tegen mijn wil

opgehouden, en meer dan een half uur over mijn tijd!

— Ik hoop dat het niets ernstigs is? vroeg mevrouw Latimer, op denzelfden zachten toon.

— Iets ernstigs? Neen, mevrouw! Maar misschien wel iets van beteekenis — tenminste voor mijnheer Uw echtgenoot! Het zal U misschien bekend zijn dat hij zich eenige weken geleden heeft doen voorhangen als lid van de Windsor Club. Welnu in mijn hoedanigheid als Vice-President van die club kwam ik hem mededeelen, zooals hij mij verzocht had, dat de ballotage een gunstig verloop heeft gehad en hij zich van dit oogenblik als lid kan beschouwen. Ik wil U dan niet langer ophouden en zal hem de zaak telefonisch mededeelen!

Maar dit lag nu geenszins in de bedoeling van mevrouw Latimer! Stel je voor, een echte edelman in je salon, terwijl een paar van je beste vijandinnen staan toe te zien, en hem dan zoo maar dadelijk weer te laten glippen! Neen, daar mocht niets van inkomen.

Zij trok dan ook haar liefste pruimenmondje en hield het groote hoofd op ondeugende wijze een beetje schuin, toen zij hernam:

— Wat is dat nu, mylord? U wilt toch niet zeggen dat U ons nu dadelijk weer gaat verlaten? O, maar dat kan ik niet toestaan! Ik weet van mijn man dat gij van oudheden houdt, en als dan niets anders U hier voor een oogenblikje kan terughouden, dan moet ik U mijn jongste aanwinst laten zien en ik wil graag dat U daar Uw oordeel over zegt. Het moet iets prachtigs zijn, naar men mij algemeen verzekert. Er is al veel meer geld voor geboden, dan mijn man er zelf voor betaald heeft. Maar ik sta het niet af — ik vind het zoo aardig staan, het past zoo heelemaal bij mijn andere meubelen!

Een kort oogenblikje speelde er een uitdrukking van tegenzin over het edelbesneden gelaat van den bezoeker, maar het was nauwelijks zichtbaar. Hij glimlachte, boog hoffelijk, en zeide:

— Mevrouw, moet ik U zeggen dat er geen oudheden noodig zijn, om mij vast te houden in een salon zoo vol jeugd en schoonheid! En wat antiquiteiten betreft — ik ben er verzot op, evenals mijn secretaris!

En het volgende oogenblik waren zijne lordschap en Charles Brand, zijn vriend en secretaris, opgenomen in den kring der gasten.

Zooals gewoonlijk bij dergelijke festiviteiten, bestond het grootste gedeelte van de bezoekers uit dames. Er waren daar slechts drie of vier heeren, die als een onvermijdelijke franje werden beschouwd, als een soort van versiering, die men eigenlijk ook wel kon missen, en die slechts zelden in het gesprek betrokken werden, dat dan ook hoofdzakelijk liep over de laatste

modesnuffjes, de stem van den modetenor, en de smaak van de modebonbons.

Zij zaten bijeen in een hoekje, en poogden zich zoo goed als het ging met elkander te amuseeren.

Eén echter, een zeer elegant gekleed jongmensch, lang en beenig, en met doordringende, zwarte oogen, die diep in het hoofd lagen, drentelde maar wat rond, bekeek hier en daar een bibelot, stond dan eens uit het raam te kijken en dit alles met een nauwelijks verholten onrust en ongeduld, die onder mannen zeer waarschijnlijk onmiddellijk zouden zijn opgevallen.

Maar de dames hadden waarlijk wel aan andere dingen te denken dan aan een mannelijken bezoeker, die zich een beetje verveelde. Want zooeven waren er petit fours binnengebracht, afkomstig uit den eigen oven van mevrouw Latimer, en zij waren zoo verrukkelijk, naar het algemeene oordeel, dat rusteloos rondlopende heeren hiernaast volkomen in het niet verzonken. Temeer, waar de fijne gebakjes besproeid werden met een goudgele, zeldzame Malaga.

Mylord moest plaatsnemen, kreeg een petit four, kreeg een glas Malaga, moest zijn meening zeggen over het een zoowel als over het ander, tenslotte over den tenor, die reeds het onderwerp van het gesprek had uitgemaakt en toen moest hij weer opstaan, want mevrouw Latimer was er zeer op gesteld, hem haar nieuwste aanwinst te toonen.

— Mijn man zeide mij, mylord, dat gij zeer veel kennis hebt van oude meubelen, oude wapens, en zoo meer! begon zij. Mijn man stelt Uwe kennis op hoogen prijs! Ja werkelijk, hij spreekt altijd met de grootste bewondering over U! En nu moet U bepaald ons nieuwe spinet eens komen zien! Als ik zeg nieuw, dan is dat natuurlijk maar bij wijze van spreken, ha ha! Mijn hemel, Andrew, wat draai je toch voortdurend om het spinet heen! Ga toch eens rustig zitten! Je weet immers toch wel dat ik er niet aan denk, nu niet en nooit! Het is hier, en het blijft hier!

Zij had dit laatste veel zachter gezegd, en misschien wel alleen bestemd voor den langen jongeman met de zwarte oogen, maar mylord had bijzonder scherpe ooren en ook hij had de waarschuwing opgevangen.

Hij zag hoe de aangesprokene mismoedig en tamelijk knorrig de schouders ophaalde, toen in een stoel neerplofte, en een glas Malaga in een lange teug uitdrank, alsof het schoon water was.

Het spinet was nu goed zichtbaar.

Het was een van die ouderwetsche piano's, zooals ze ruim een eeuw geleden nog in gebruik waren, tamelijk klein, ongeveer in den vorm van onzen tegenwoordigen vleugel, met een

dunnen fijnen klank, en vervaardigd uit rozenhout, soms uit een andere, even kostbare houtsoort en geschikt voor het doel.

Het meubel stond op vier fraai bewerkte pooten, maar zijne lordschap, die een kenner was, had onmiddellijk gezien dat het een tamelijk ordinair instrument was en uitsluitend waarde kon hebben als antiquiteit. Het was ook tamelijk beschadigd. Op vele plaatsen waren de inlegsels van paarlmoer en ebbenhout verdwenen, een der pooten was gebroken en gerepareerd met behulp van een andere houtsoort, op een tamelijk nonchalante wijze, en geluid gaf het bedaagde oudje bijna in het geheel niet meer. Het klankbord was zeker door vocht aangetast, het geheele mechaniek was schier verteerd. Misschien had het meubel tientallen jaren in een vochtigen kelder gestaan. Twee toetsen mankeerden, zooals hem bleek, toen hij, niet zonder moeite, den deksel van het toetsenbord terugsloeg.

— Is het niet prachtig? vroeg mevrouw Latimer vol geestdrift. En het kleurt zoo mooi bij de meubelen! Wat dunkt U ervan, mylord?

— Wel mevrouw, zoolang U er niet aan denkt dit meubel als een muziekinstrument te beschouwen heeft het als antiquiteit zeker zijn waarde. Ik vermoed dat het van Franschen oorsprong is, naar de bouwwijze te oordeelen. Misschien dateert het van 1780, wellicht iets later.

— Geloof U — dat het echt is?

— O, daaraan kan geen twijfel hoegenaamd bestaan! zeide mylord aanstonds.

— Ik ben blij dat ik dat hoor! Mijn neef Andrew wilde mij bang maken, en zeide dat het door een sluwen bedrieger is nagemaakt! Wat hem toch niet belet om het van mij te willen koopen.

— Ah zoo, heeft mijnheer Uw neef verstand van oudheden? zei mylord, even kijkend naar den langen, zwarten jongeman, die met moeite zijn verveling en ongeduld scheen te kunnen bedwingen.

— Dat zegt hij tenminste! Ik wil U wel verklaren dat ik dat nooit geweten of gemerkt heb! En wat zou hij met dat ding moeten doen, dat vraag ik U? Hij kent geen noot muziek, en hij tokkelt alleen maar afschuwelijk valsch op zoo'n nieuwerwetsch ding — een janboel heet het geloof ik.

— Ik denk dat mevrouw een banjo bedoelt! hernam de bezoeker minzaam.

— En kom nu eens hier, mylord, wat ik U verzoeken mag! Ik heb deze vazen van Sèvres pas van mijn man ten geschenke gekregen. Hij heeft er 120 pond voor betaald, acht U dat niet te veel?

Geduldig volgde zijne lordschap, toen de vrouw des huizes hem bracht voor een ouder-

wetsch buffet, prachtig met koper ingelegd, en hem daar een vaas toonde.

Hij nam ze op, bezichtigde ze van alle kanten, bekeek de onderzijde van den bodem, en zeide toen glimlachend:

— Er is dus iets waars in het gezegde mevrouw, dat Uw man letterlijk op ieder gebied door het geluk begunstigd wordt! Deze vaas is bijzonder zeldzaam geworden. Misschien zijn er op de geheele wereld geen vijftien exemplaren meer van die zoo gaaf zijn! Honderdtwintig pond zegt gij? Wel deze vaas is er minstens 400 waard! Uw man heeft er een bijzonder koopje aan gehad.

— Is het werkelijk waar? zeide mevrouw Latimer, die een kleur kreeg van plezier en blijde trots. Voor het spinet heeft hij 60 pond betaald! Is dat misschien — ook?

Zij keek zijne lordschap vol afwachting aan, maar deze zeide droogjes:

— Dat was ruim voldoende betaald, mevrouw!

— Geloof U? Mijn neef Andrew Haze, wil er 100 voor betalen. Ha ha — het is om te lachen! Ik vraag maar, waar hij het geld vandaan zou moeten halen? Hij maakt alles op! En wat zou hij met dat spinet moeten doen, dat zou ik wel eens willen weten!

Daar zijne lordschap het ook niet wist, vergenoegde hij er zich mede, de grijze wenkbrauwen maar eens op te trekken, en een vaag gebaar te maken.

Maar mevrouw Latimer was op haar praatstoel en vervolgde:

— Nu is hij er waaratjes alweer op toegevoelen en draait er omheen als een kat om de heete brij. Wat ziet hij toch in dat ding?

— Weet Uw neef, dat U er maar zestig pond voor heeft betaald? vroeg mylord, als terloops, en voor het eerst met een weinig meer belangstelling zijn groote grijze oogen richtend op den neef van zijn gastvrouw.

— Natuurlijk wist hij het! Hij vond het belachelijk weinig.

— Wat doet Uw neef eigenlijk, als ik vragen mag?

— Hij werkt bij mijn broer! Tenminste als gij het werken wilt noemen! Die heeft hem aangenomen om hem van de straat te houden als ik zoo eens zeggen mag! Een leeglooper en een doordraaier — dat is hij. En ik ben blij

dat mijn arme zuster dat niet beleefd heeft!

— Uw broeder is zeker ook bankier?

— Welneen, mylord! riep mevrouw Latimer, bijna verschrikt. Mijn broer is de bekende geschiedkundige en oudheidvorschcr Mortimer Glynn!

— Zoo waarlijk? zeide lord Aberdeen, blijkbaar verrast. Wel, ik heb het voorrecht een weinig met hem bekend te zijn, mevrouw! Een zeer kundig man, die de gelukkige eigenaar is van een zeer uitgebreide boekerij, en van wiens hand ik met zeer veel genoegen uitmuntende opstellen heb gelezen in het „Tijdschrift voor Bibliographie”!

Weer kleurde mevrouw Latimer van genoeg. Haar broeder kende zijne lordschap!

Maar terwijl zij weer begon te spreken en hem nog andere voorwerpen aantoonde, sommige van werkelijke waarde, andere onbeduidend, keek hij herhaaldelijk naar den opgeschoten jongeman in zijn elegante kleederen, die weer in de buurt van het spinet vertoefde, dat een magische kracht op hem scheen uit te oefenen.

Hij streek er met de hand over, opende en sloot het deksel, bestudeerde het inwendige, en dan gleden opnieuw zijn vingers tastend over het zachte, glanzende hout.

Maar tenslotte kwam er toch een einde aan dien ommegang als door een museum en opgelucht, ofschoon hij daarvan niets liet merken, voegde Lord Aberdeen zich weer bij zijn secretaris die intusschen met moeite een gesprek gaande hield met een spichtige oude dame, die zeer bijziende was, en zoo dicht met haar gelaat bij het zijne kwam, dat het leek alsof zij hem aan haren grooten, mescherpen neus wilde rijgen!

— Wel? vroeg de jongeman op zachten toon, toen zij een oogenblikje aan zichzelf overgelaten waren. Wat doen wij hier nog verder? Wij hebben onze boodschap volbracht!

— Dat is zoo Brand — maar ik wil toch nog een kwartiertje blijven. Ik hoop er in dien tijd achter te kunnen komen wat die Andrew Haze toch wel aantrekt in dat oude spinet, dat met zestig pond sterling veel te duur betaald is, en waarvoor hij zijn tante niettemin 100 pond wil betalen, ofschoon zij zegt dat hij dat geld toch niet te missen heeft!

HOOFDSTUK II.

DE WEGEN VAN HET TOEVAL.

Raffles hield zijn leven lang van het avontuurlijke, het romantische. Hij zou zeker niet geworden zijn wat hij was, indien hij naast zijn brandende begeerte om onrecht te herstellen en nooddriftigen bij te staan bij het verrichten van zijn daden niet was aangespoord door zijn schier onleschbaren dorst naar het onvoorziene, het vreemde, die hem wel eens op het spoor bracht van werkelijk vreemde zaken. Want toen hij zijn ontdekking aan Brand mededeelde, na zijn kort verblijf in den salon van mevrouw Latimer, toen begon de jongeman met te lachen en zijn schouders op te halen en hij zeide:

— Mijn waarde Edward — nu moet ik toch werkelijk vreezen dat je fantasie je parten speelt! Zouden wij niet liever aannemen, dat die jongen, die Haze, die immers in dienst is van een oudheidkenner, natuurlijk een goed zaakje heeft willen doen met dat oude spinet!

Maar Raffles schudde rustig het hoofd en antwoordde:

— Neen Brand — want hij had er honderd pond voor willen betalen, en als hij dan werkelijk zooveel verstand had van antiquiteiten, wat ik ook stellig geloof, dan moest hij ook begrepen hebben dat het reeds met 60 pond ruimschoots betaald is. Daarin schuilt nu juist het wonderlijke! Wat kan een man, die het geld zou moeten leenen voor zijn aankoop, wel bewogen hebben, zijn tante herhaaldelijk te verzoeken, hem het spinet voor dien prijs af te staan?

Brand gaf niet aanstonds antwoord. Het was zoo — daarin school wel iets zonderlings. Maar hij wilde zich nog niet gewonnen geven, en zeide na eenigen tijd:

— Hij stelde er misschien uit een artistiek oogpunt veel prijs op!

— Nonsens, Brand! Mijn hemel, het ding geeft nauwelijks meer geluid! En als meubel is het ook niet zoo bijzonder sierlijk! En als ik mevrouw Latimer was geweest, dan zou ik mij gehaast hebben, het ding met 40 pond winst weer van de hand te doen. De eenige reden dat zij het niet deed zal wel hier in schuilen dat zij bevreesd is, van haar lieve neefje geen penny te ontvangen, wanneer het meubel eenmaal in zijn woning is! Neen, neen — er moet iets anders achter zitten — en ik zal wel uitvinden wat dat is!

— Maar wat dan in 's hemelsnaam, Edward? riep Brand lachend. Welke waarde kan dat spinet dan hebben?

— Dat wil ik nu juist ontdekken! Laten wij eens logisch trachten te redeneeren. Als instrument heeft het geen waarde, en een deskundige als Haze moet weten, dat het ook als antiek meubel ternauwernood den prijs waard was, dien men er voor betaald heeft. Het is nogal zwaar beschadigd, en dergelijke spinets werden destijds bij honderden vervaardigd. Om kort te gaan, er is niets bijzonders aan. De waarde moet dus ergens anders in schuilen. Waarin dan wel? Wel, als het niet in het uiterlijk is — dan zit die waarde natuurlijk in het innerlijke!

— Geld bedoel je! Een verborgen schat? vroeg Brand zeer verwonderd.

— Of iets dergelijks! Ik bedoel — iets wat met geld in waarde gelijk staat, bijvoorbeeld een aanduiding, waar men het kan vinden! Was er inderdaad geld verborgen in dat spinet, dan zou men dat waarschijnlijk wel reeds hebben gevonden, temeer omdat men destijds maar heel weinig papieren geld had, en geld dat men verborg het liefst deed bestaan uit gouden en zilveren munten. En dat zou bij herhaald vervoer van het ding natuurlijk aan den dag zijn gekomen.

— Ik volg je redeneering, Edward — zonder haar echter onmiddellijk als juist te kunnen aannemen. Waar zou men zooiets hebben moeten verstoppen!

— O, daar is gelegenheid te over voor! antwoordde Raffles ongeduldig. Ik geloof dat die Haze juist naar die plek zocht, voor zoover dat dan mogelijk was in een stampvolle salon met bezoekers. Ik blijf er bij — die jongen heeft iets ontdekt, hij is ergens achter gekomen, misschien wel in het archief van zijn werkgever, den broer van mevrouw Latimer, hij meent het goede spinet te hebben aangetroffen in dat bewuste salon, en nu zet hij alles op één kaart en wil het in handen hebben om het op zijn gemak te kunnen onderzoeken. En ik verzeker je, Brand, dat ik dat niet zoo maar zonder meer zal toelaten, want wie weet wat voor belangwekkende vondst ik dan zou misloopen!

Dit korte gesprek had plaats in de gesloten auto, welke Lord William Aberdeen en zijnen secretaris weder terugvoerde naar het elegante, niet al te groote heerenhuis, hetwelk Raffles zich nog niet lang geleden in Cromwell Street gekocht had.

Brand sprak niet meer over de aangelegen-

heid. Hij wist dat hij dit ook voorloopig niet behoefde te doen, want Raffles had dit nu eenmaal in zijn hoofd gezet en hij zou niet rusten alvorens hij zekerheid had. Had hij zich vergist, des te erger voor hem, want dan had hij kostbaren tijd verloren, die beter te besteden ware geweest — maar hij scheen er reeds nu vast van overtuigd te zijn, dat hij het aan het rechte einde had, en dat het spinet werkelijk een geheim bevatte, dat de moeite van het ontraadselen overwaard was.

Maar toen zij het huis reeds naderden, kon Brand zich toch niet weerhouden om op te merken:

— Ik geloof toch, Edward, dat je ditmaal aan het toeval een al te groote rol toekent.

— Hoe zoo aan het toeval?

— Wel, het is toch moeilijk te verklaren, dat Haze juist in de zaak van zijn broodheer, wiens neef hij is, iets vernomen had van het bestaan van dat spinet!

— Maar mijn hemel, Brand — waarom zou dat toevallig zijn? riep Brand met oprechte verbazing uit. Een goede antiquair, een oudheidkenner, en zeker een die er zaken bij doet, houdt voortdurend en zeer nauwkeurig lijsten aan van alle bestaande oudheden, natuurlijk voor zooverre die bekend en gecatalogiseerd zijn. Daarop staan vermeld alle kostbare, oude familiejuweelen van bekende families, niet alleen in Engeland, maar ook in den vreemde, alle oude meubelen.

— Daar heb ik je dan! riep Brand triomphantelijk uit. Dat spinet zal dan heel zeker niet op die lijst voorkomen, want jijzelf hebt het een prul geacht!

— Zoover ben ik in ieder geval niet gegaan, Brand! Een oud klavier, waarvoor men 60 pond sterling betaalt, is toch in ieder geval toch nog wel de moeite van een kleine vermelding waard!

— Maar dan begrijp ik je toch nog niet! Moet ik nu volgens jou aannemen, dat er achter de vermelding van dat spinet in een soort van catalogus met een sterretje onderaan de bladzijde de vermelding kwam: „Bevat de aanduiding van een grooten schat?”

— Dat is kinderachtig Brand! Natuurlijk niet! Want wanneer iemand zoo'n lijstje in handen had gekregen, en daardoor geweten had, wat er zich in dat spinet bevond, dan zou het immers allang doorzocht zijn! En dat dit nog niet gedaan is, wordt dunkt mij voldoende bewezen door de hardnekkigheid van Haze, om het instrument in zijn bezit te krijgen! Hij moet vast overtuigd zijn, dat het geheim zich nog binnenin bevindt, en dat bewijst, dat de aanwijzing daarvan zeker niet zoo maar op een lijst van oudheden is aan te treffen! Hij moet dat dus ergens anders ontdekt hebben — wie weet in een ouden familiebijbel, in een

testament, in de codicil, misschien eenvoudig losliggend in een oud boek, bijwijze van bladlegger, zooals al eens meer geschied is! En waar Mortimer Glynn er voor bekend staat, dat hij een van de grootste verzamelingen van oude boeken en bijbels heeft, is het volstrekt niet zoover gezocht als we aannemen, dat zijn helper bij het nasnuffelen iets gevonden heeft, wat naar dat oude spinet heenwees. Bedenk vooral, dat het tokkelinstrument niet heel veel onder is dan een eeuw. Vergeet niet dat het van Fransch maaksel is — en dan moet je vanzelf tot de conclusie komen, dat tijdens de Fransche revolutie herhaaldelijk van zulk een truc gebruik is gemaakt om een fortuin te redden!

— Ik neem alles aan wat je zooveen zei, Edward. Ik wil dan toegeven dat Haze al snuffelende een oud document gevonden heeft, dat in een bijbel of een ander oud boek was geschoven — dat misschien in een soort geheimschrift was gesteld, gemakkelijk op te lossen, dat hij het begreep! Maar wil je mij dan eens zeggen, hoe hij kon vermoeden dat dit document juist betrekking had op het spinet, dat in bezit is van zijn tante?

— Waarde Brand — ik kan tamelijk goed redeneeren, maar gedachtenlezen of goochelen kan ik helaas niet, antwoordde Raffles half lachend, half ongeduldig. Wij zullen dat waarschijnlijk nog wel ontdekken. In het document zal wel een beschrijving worden gegeven van het bewuste klavier, dat misschien speciale kenteekenen had, die Haze op het spinet van tante Latimer heeft teruggevonden! Maar hier zijn wij er. We zullen maar eens dadelijk een klein veldtochtsplan opmaken. Het lijkt mij van zeer veel belang zoo spoedig mogelijk eens dat spinet aan den tand te voelen, als ik het zoo mag uitdrukken. Je weet hoe bijzonder ik gesteld ben op dergelijke onderzoekingen!

— Een inbraak? fluisterde Brand verschrikt. Goede hemel Brand, je spreekt het woord uit alsof ik nog nooit iets dergelijks had verricht! Het is waar — in den laatsten tijd behooren deze kleine operaties tot de zeldzaamheden, maar dat is niet mijn schuld, maar die van de heeren geldbezitters, die wat huiverig zijn geworden, hun fortuin of een groot deel daarvan in hun brandkasten te bewaren! Ik wil je wel in het geheim toevertrouwen, dat mijnheer Latimer reeds lang op mijn eigen kleine catalogus staat! Hij is mij niet bijster sympathiek en een echte geldhaai!

Als ik vanavond daar eens een kijkje ga nemen.

— Vanavond? — herhaalde Brand.

— Vanavond, bevestigde Raffles koeltjes, dan doe ik dat niet in de eerste plaats met het oog op het stalen gevaarte, dat mijnheer Latimer in zijn werkkamer heeft opgesteld, en dat daar toch louter als sieraad moet worden aan-

gemerkt, want ik weet met stelligheid, dat er zich maar heel weinig in bevindt, wat het meenemen waard is. Mevrouw heeft kostbare juweelen en die worden wel binnenshuis bewaard — maar op een plek, die ik nog niet heb kunnen uitvinden. Dat blijft dus voor later bewaard, want ik wil die zaak van het spinet niet al te lang uitstellen.

— Waarom zou er zoo'n haast bij zijn?

— Omdat mijnheer Haze op de vlakte is, Brand, gaf Raffles droogjes ten antwoord. Ik heb goed naar de oogen en den gelaatsvorm van dat jongmensch gezien. Zeer ondernemend, Brand, zeer stoutmoedig ook, en niet voor een klein geruchtje vervaard — die mijnheer Haze! Hij kon wel eens met list of met geweld pogen te krijgen, wat hij voor geld niet kan krijgen. O, ik ben er hoe langer hoe zekerder van dat ik het goed inzie, en dat dat spinet heel wat meer waarde heeft dan de prijs, dien men er voor betaalde. Mijn eenige vrees is, dat tante Helene zich bedenkt, de hand over het hart strijkt en aan het blijkbaar weinig getapte neefje het ding toch nog verkoopt. En als zij het niet wil doen, dan doet misschien haar man het, want dat is een echte Griek, die een zoet winstje van 40 pond sterling volstrekt niet veracht. Vandaar mijn haast!

— Ik zie wel dat het onvermijdelijk is! zeide Brand zuchtend, terwijl hij naast Raffles de bibliotheekkamer binnenstapte. Heb je mijn diensten noodig?

— Wel, bepaald noodig niet, mijn waarde, maar ik zou het zooals steeds op prijs stellen, wanneer je met mij mede ging. Voor zoover ik kan nagaan bestaat er geen gevaar hoegenaamd. Open de geheime lade maar eens en zoek het dossier op in den blauwen omslag onder de letter D. Het is wel reeds een jaar geleden, maar ik weet beslist dat ik het geheele huis al in kaart heb gebracht met alle lichtpunten, trappen, deuren, gangen, enzovoort. Verder met alle bijzonderheden die mij altijd van nut kunnen zijn, zooals de aanwezigheid van balcons, ladders in den tuin, stevig latwerk voor klimop tegen den achtergevel en soortgelijke ezelsbruggetjes.

Brand had intusschen, door op een goed verborgen knop binnen in een der groote boekenkasten te drukken, een tamelijk diepe, geheime lade in den voet van de kast vrijgemaakt en nam daaruit nu na eenig zoeken, een in een omslag van dik blauw papier gevat dossier, dat hij op de tafel van Raffles neerlegde.

Deze sloeg haastig het kleine register op, en begon toen half voor zich heen te lezen:

„Gerald Latimer Doherty Mansions, Roseberrysquare vier verdiepingen. Vijf bedienden, waarvan twee binnenshuis. Hun slaapkamers op de zolververdieping. Drie telefoontoestellen, vast in de werkkamer, slaapkamer, vestibule. Twee draagbare toestellen in het boudoir van mevrouw en de groote woonkamer.”

Hij mompelde nog wat door, al lezende, en zeide toen, luider:

— Hier lees ik ook dat de brandkast elf maanden geleden werd aangeschaft. Een voortreffelijk fabrikaat. Maar de inhoud heeft weinig om het lijf. En zie je wel — mevrouw bewaart haar juweelen binnenshuis tot een waarde van bijna 30.000 pond sterling, maar tot dusverre weet niemand wáár! De gemakkelijkste toegang is door de zijdeur of het raam daarnaast. Geen alarmsignalen, zooals mij blijkt uit een noot, die ik nog pas verleden maand hieraan heb toegevoegd.

— Zij kunnen ze binnen dat tijdsverloop wel hebben laten maken, Edward! zeide Brand ongerust.

— Ik betwijfel het! Dan zou mevrouw Latimer er waarschijnlijk wel over gesproken hebben. Trouwens het is te onderzoeken. Voor zoover ik weet ben ik nog slechts éénmaal in mijn geheele bestaan van „huisbezoeker” door een alarmsignaal verrast. Bijna was ik toen gesnapt, en dat was eigenlijk mijn verdiende loon geweest! Nu Brand, berg het maar weer weg! Alles wat daarin staat wist ik nog zeer goed. Wij zullen er binnen gaan als in een café.

— Voor zoover ik weet is er vanavond een kleine soirée, Edward!

— Ja, dat herinner ik mij. Maar om één uur zal alles wel zijn afgelopen. Natuurlijk zullen wij er rekening mee houden. En nu zullen wij eens een bezoek gaan brengen aan den ouden heer Mortimer Glynn, en eens trachten heel voorzichtig daar ons licht te ontsteken inzake spinets en zoo meer.

— Zou Glynn het spinet hebben geleverd, dat zoozeer je belangstelling heeft gewekt?

— Brand, dat acht ik al heel onwaarschijnlijk, gaf Raffles ten antwoord. Immers dan had hij het toch eenigen tijd in zijn bezit moeten hebben en neefje zou dan allen tijd hebben gehad het op zijn gemak te doorzoeken! Overigens je moet je de onderneming van Glynn niet voorstellen als een soort van winkel of magazijn. Meestal treedt hij steeds als tusschenpersoon op, en steekt dan een behoorlijk commissie-loon in zijn zak. En nu op weg, ik brand van verlangen om eens wat te neuzen in oude folianten.

HOOFDSTUK III.

RAFFLES VISCHT ACHTER HET NET.

Het kon ongeveer één uur in den nacht zijn, toen Raffles en Brand hun huis verlieten door de smalle tuinpoort die uitkwam op een zoo volkomen verlaten, donker achterlaantje, dat misschien geen tien Londenars iets van het bestaan daarvan afwisten.

Het was een voortreffelijke uitvalspoort voor ondernemingen als deze en de beide vrienden hoefden er niet bevreesd voor te zijn, dat iemand hen hier naar buiten zou zien treden. Zij moesten een vrij grooten omweg maken, alvorens zij langs die achterlaan en onder een groote koetspoort door, door een zijstraat weer in de Cromwell Street uitkwamen.

Van den ouden lord William Aberdeen viel natuurlijk niets meer te bekennen. Raffles zou zich wel wachten zulke nachtelijke strooptochten te ondernemen, die toch altijd op een mislukking, ja zelfs op een arrestatie konden uitloopen en daardoor zijn kostbaar incognito prijsgeven, dat hem reeds herhaaldelijk van zooveel nut was geweest.

Ook Brand, de ijverige leerling van den grooten vermommingsmeester, had zich volkomen onkenbaar gemaakt.

Den chauffeur James Henderson had Raffles ditmaal buiten de onderneming gelaten.

Het allerliefst stelde hij den braven kerel zoo weinig mogelijk bloot aan de kans op een smadelijke arrestatie, al had Henderson, hakkelend en verlegen, vroeger wel eens te kennen gegeven dat hij den man die hem herhaaldelijk het leven had gered, in alles trouw ter zijde wilde staan, dus ook in zijn strijd tegen onrecht en onderdrukking — al werd die strijd dan ook gestreden met middelen, die de menschelijke wet nu eenmaal niet goedkeurt.

De beide vrienden liepen de straat kalm ten einde en legden ook de rest van den weg wandelend af, want het was een verrukkelijke nacht en zij hadden allen tijd. Bovendien zijn taxi's altijd gevaarlijk dat wist Raffles uit ervaring. Kleinigheden hebben menigmaal bij gedragen tot de ontdekking van misdrijven, die aanvankelijk volkomen duister schenen! Een chauffeur kan U naderhand herkennen, een van Uw handschoenen vinden, zich precies het uur herinneren, waarop gij van zijn wagens gebruik hebt gemaakt, en meer van die lastige hinderpalen op Uw weg stellen!

Het was dan ook bijna twee uur, ofschoon nog volkomen donker, toen de beide mannen eindelijk stilstonden voor de deur in de zij-

straat, die voorloopig het doel van hun tocht was.

— Grendels? vroeg Brand lakoniek, zoodra hij Raffles zijn overjas zag openslaan, om naar zijn instrumententasch te grijpen.

— Neen, ronde bouten — als van een celdeur! antwoordde Raffles even kortaf. Aan doorzagen valt niet te denken. Wij moeten het paneel aantasten. Maak de ronde zaag gereed.

— Zal het niet gehoord worden in de buurt?

— Je ziet dat aan de overzijde de muur is van een grooten speeltuin, die bij een school behoort. Daar is de school zelf verlaten, zooals je wel begrijpen zult. En aan de zijde van de deur hebben wij alleen het heerenhuis en verder de houten schutting met pennen erop, die den grooten achtertuin omgeeft. Overigens is alles goed gesmeerd en in de hoofdstraat is nog wel zooveel verkeer van auto's dat men het zachte gerucht niet zal kunnen hooren! Vooruit!

Uit de groote citybag haalde Brand aanstonds de eigenaardige borstzaag te voorschijn, een vinding van Raffles, die voorzien was van een zaag met zeer fijne tandjes, ongeveer zoo groot als een dessertbordje en die met behulp van een goed gesmeerde rijwieltetting in een zeer snel ronddraaiende beweging kon worden gebracht.

En nogmaals verrichtte dit werktuig binnen zeer korten tijd en schier geruischloos zijn werk. De zaag ging door het dunne hout van het paneel, en binnen een kwartier was het geheele bovenstuk uit de deur losgemaakt, waarbij Brand er voor zorgde, dat het onmogelijk kon vallen door zoowel boven als beneden twee stevige trapoogen in het hout van het paneel te draaien twee vingers door de gaten te steken en zoo het paneel voor vallen te behoeden. Aan diezelfde trapoogen kon hij vervolgens het uitgezaagde stuk naar zich toetrekken, en de beide mannen behoeften slechts naar binnen te stappen, en achter zich het paneel, thans omgedraaid, zoodat de oogen niet zichtbaar zouden zijn, weder in de sponning te plaatsen. En nu was het volkomen onmogelijk, tenzij voor zeer scherpe oogen en wanneer men er met opzet op lette, te zien, dat het paneel los in de opening zat, en bij een enkelen duw uit het gat moest vallen.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat Raffles met dit werk niet begonnen was, alvorens hij zich had overtuigd dat het huis reeds in diepe rust was.

Nergens vertoonde zich ook maar het geringste lichtschijnsel en hij was dan ook verplicht, aanstonds zijn zaklantaren te ontsteken, want er heerschte in deze smalle zijgang een bijna tastbare duisternis.

Bij het schijnsel van de zaklamp ontwaarde Brand de trap voor de bedienden bestemd, die, even voorbij de reusachtige keuken, naar boven leidde en de verschillende verdiepingen met elkander verbond. Het was een eikenhouten wenteltrap, en op iedere verdieping kon men haar verlaten over een smal portaalje. Dan leidde een korte zijgang verder naar de hoofdgang.

Raffles wist dit alles zeer goed, en hij behoefde dan ook geen seconde te aarzelen, alvorens de tocht te aanvaarden naar het salon van mevrouw Latimer, waar het spinet zich bevond.

Na hun overschoenen van dik vilt te hebben aangetrokken beklommen Raffles en Brand volkomen onhoorbaar de wenteltrap, nu en dan even stilstaande om te luisteren.

Maar alles in huis was doodstil.

Eindelijk bereikten zij de hooge, witgelakte deur van den grooten salon.

Raffles legde zijn hand op den knop.

Zooals hij wel verwacht had, ging de deur onmiddellijk open.

Dadelijk sloeg hem de bekende, mufte lucht tegemoet, die men altijd zal vinden in vertrekken waar een groot aantal personen bijeen is geweest, waarvan verreweg de meesten een geheelen avond gerookt hebben. Ook hing er nog de geur van de spijzen, die men aan het buffet had kunnen gebruiken in een kleine zijzaal. Er was dus blijkbaar nog niet gelucht.

Raffles liet de deur een kort oogenblikje openstaan, en toen gingen de beide mannen binnen en deden de deur geruischloos achter zich dicht.

De gordijnen waren voor de ramen dichtgetrokken.

De groote kamer, bijna een zaal, had nog twee andere deuren, een, die naar het boudoir van mevrouw leidde en vandaar weer naar de gang, en een andere dubbele, die toegang gaf tot een suite van vertrekken, een muziekkamer, een kleiner salon, en tenslotte nog een danszaaltje. Waarschijnlijk waren dien avond al deze vertrekken gebruikt.

Thans was alles stil, doodstil.

Raffles begon, zooals hij altijd deed, met de deuren die hij toch niet zou gebruiken, af te sluiten, en richtte toen het schijnsel van zijn lamp op het oude spinet, dat daar scheen te droomen, en aan lang vervlogen tijden te denken toen jonge meisjes met pijpkrullen en reusachtige crinolines de fijne vingertjes over zijn nu vergeelde toetsen deden glijden.

— Maak eens wat meer licht! fluisterde Raffles zacht.

— Zal ik de lamp inschakelen? vroeg de jongeman, met zijn hand reeds bij den schakelaar.

— Dat is niet noodig! Ontsteek je eigen zaklamp die krachtiger is dan de mijne!

Hij had zijn eigen lamp zoodanig op een kleine bijzettafel gelegd dat het licht het spinet bestraalde, en toen Brand nu ook zijn eigen zaklantaren deed ontgloeien, had hij licht in overvloed om het instrument nauwkeurig te onderzoeken.

Hij deed heel behoedzaam de klep open en slaakte aanstonds een zachten kreet van verbazing en teleurstelling.

— Wat is er? vroeg Brand, naderbijkomend.

Inplaats van de antwoorden wees Raffles hem op het toetsenbord.

Wij zeiden reeds dat er twee toetsen ontbraken, maar nu was er nog een derde uit de rij verdwenen, die echter dwars over het toetsenbord heenlag, door midden gebroken, nadat men eerst met een sterk mes het ivoren plaatje verwijderd had, waarmede de toets bekleed was.

Raffles nam het voorwerp op, en toonde het, met een diepen rimpel tusschen zijn wenkbrauwen, aan Brand, die verbaasd fluisterde:

— Die toets is hol!

— Juist Brand — en daar dat nooit voorkomt, heeft deze toets natuurlijk ook het kostelijke stukje perkament bevat, hetwelk aan dit spinet zijn groote waarde verleende! Er is niets aan te doen — wij hebben achter het net gevischt!

— Maar hoe is dat mogelijk! fluisterde Brand ontdaan. Vanavond is er een partij geweest, die nauwelijks een uur kan zijn afgevoerd — en misschien nog wel pas korter!

Inplaats van dadelijk te antwoorden, liet Raffles zijn blikken langzaam om zich heen gaan, door het groote vertrek, en toen ging zijn rechterhand naar zijn revolverzak.

Hij zeide heel zachtjes:

— Er is maar één verklaring voor, Brand! Het is natuurlijk het werk van Haze, daaraan hoef je niet te twijfelen. En uit de wijze waarop die holle toets zoo nonchalant op de andere is neergeworpen leid ik af, dat hij juist klaar was met zijn ontdekking, en wij toch niet zoo zacht tewerk zijn gegaan, of wij hebben hem min of meer bij zijn werk gestoord! Ik weet zeker dat een van die zijdeuren daareven open stond — wie weet is hij daaruit weggeglip, juist toen wij de kruk van die deur daar omdraaiden. Maar als hij soms denkt dat — wat was dat?

De beide mannen stonden als uit steen gehouwen een oogenblik doodstil, en luisterden met gespannen aandacht.

Beneden in huis had een gerucht geklonken, alsof er iets op de steenen van de gang neerviel.

Bijna instinctmatig, zonder er zelfs bij te denken, hadden de beiden mannen tegelijkertijd hunne lampen gedoofd.

Maar ofschoon zij elkander niet konden zien, zoo was het toch, alsof zij dadelijk begrepen wat er in elkander omging — en ook wat er zooveen gebeurd moest zijn.

— Daar gaat de dief! fluisterde Brand.

— De man die mij is voorgeweest, wie het ook is! bevestigde Raffles.

— Hij heeft zooveen de zijdeur geopend, waardoor wij zijn binnengekomen.....

— En daarbij heeft hij natuurlijk het paneel dat wij uitzaagden op den steenen vloer terecht laten komen!

— Hij zal er echter wel geen agent bij hebben gehaald.

— Dat is weinig waarschijnlijk! Maar het maakte heel wat lawaai — wij zullen zoo vrij zijn, Brand, hem op de hielen te volgen!

Maar hierbij zouden zich eenige hinderpalen voordoen, waarop Raffles niet gerekend had, en waarop hij ook bezwaarlijk had kunnen rekenen, hinderpalen, zooals het noodlot of toevallige omstandigheden wel eens op zijn weg plaatsten.

Want toen de beide vrienden, nadat Brand alleen zijn lantaren weer ontstoken had, haastig door de groote kamer waren gegaan, en de gangdeur hadden geopend, hoorden zij beneden reeds loopen, toen een verschrikte stem, die een kreet van verbazing slaakte en onmiddellijk daarop gestommel en een luid geroep.

Het werd beneden in het huis licht, ergens was zeker een algemeene schakelaar omgedraaid, en in dat licht zagen Raffles en Brand, die over de leuning keken, zeer duidelijk een van de bedienden, in zijn nachtgewaad, en met een zeer weinig flatteerende kiespijndoek om zijn hoofd gewikkeld.

De man leed zeker vreeselijk aan een zijner tanden, wellicht had zijn gekreun zijnen collega uit den slaap gehouden, en had hij voor dien avond zijn verblijf verplaatst naar het bediendenvertrek, waar hij misschien een matras op den vloer had geworpen, voor het geval zijn kwaal hem eenig respijt mocht laten.

Maar in ieder geval was de man klaar wakker gebleven, hij had onmiddellijk het rammelend geluid van het neervallend paneel gehoord, en nu hij toevallig naar boven keek, zag hij daar twee hoofden half over de leuning steken, die met aandacht naar hem keken, en naar het scheen toebehoorden aan lieden, die kalmpjes afwachten tot het hem zou behagen, weer van het tooneel te verdwijnen.

En misschien zou de bediende dat in zijn angst ook wel hebben gedaan, als er niet tegelijkertijd twee andere personen op de plaats der handeling waren verschenen, die al evenzeer, maar dan buitenshuis en denkkelijk juist

te laat om den levenmaker te kunnen zien, het ratelend geluid van het neervallend paneel hadden gehoord, waren komen toesnellen, en door het gemaakte gat naar binnen waren gestapt.

De bediende, onmiddellijk moedig geworden door de verschijning van twee stoere politieagenten, begon nu aanstonds met veel misbaar te roepen, zijn kiespijn vergetend, en wees naar de leuning van de eerste verdieping die de beide agenten nog niet konden zien.

Raffles en Brand zagen hen evenmin, maar de bediende zorgde er wel voor, dat zij reeds een halve seconde later waren ingelicht, door uit alle macht te bulderen:

— Hierheen agenten, hierheen! Daar staan de inbrekers! Geef je over, schobbejakken!

Maar dit was wel het laatste waaraan Raffles dacht.

Het is waar, de toestand had zich met zulk een verbijsterende snelheid in zijn nadeel gewijzigd, dat bijna ieder ander in zijn plaats, de partij als verloren zou hebben beschouwd, en zich maar liever zou hebben overgegeven. Want daar beneden stonden twee agenten van politie, zij waren op patrouille, het was nacht, en dus zouden zij naar alle waarschijnlijkheid bewapend zijn met revolvers.

Maar er was nog een weg naar boven, en het was dus zaak om te beginnen dien weg in te slaan.

En nu gebeurde er alweer iets, waarop Raffles moeilijk had kunnen rekenen, en dat toch eigenlijk logisch voortvloeide uit hetgeen was voorafgegaan.

Want men scheen ook boven in het huis het lawaai van het neervallend hout te hebben gehoord of wel de bediende had, met al zijn kiespijn, zulk een vervaarlijke keel opgezet, dat zijn stemgeluid zelfs dooden uit hun laatste slaap zou hebben opgewekt.

Hoe dit ook zij, er ging ergens een deur open, er klonken haastige voetstappen en juist toen de twee vrienden halverwege de trap naar de tweede verdieping waren, verscheen daarboven mijnheer Latimer in persoon, gestoken in een fraaie pyama van donkerblauwe zijde, met witte tressen versierd, een echte operette pyama, maar met een revolver in de rechterhand, die wreed contrasteerde met al die bevalligheid.

En het was hem blijkbaar meenens ook, want ofschoon hij bleek was en beefde bij het zien van die snel naderende mannen — hij trok toch den trekker over, en de kogel vloog zeker niet meer dan twee voeten over het hoofd van Brand heen. Dat lijkt zeer veel, maar men moet met een zenuwachtig man, die een vuurwapen hanteert altijd, voorzichtig zijn. Zijn tweede schot kan twee en een halven voet lager aankomen en Brand besloot dit maar liever niet af te wachten. Hij slingerde zijn zwaar valies

recht voor zich uit, ter hoogte van zijn hoofd, zoodat het precies terecht kwam tegen de slecht beschermde schenen van den onhandigen schutter daarboven. Latimer gaf een harden schreeuw van pijn en van woede, misschien ook wel een beetje van schrik, verloor zijn evenwicht, en voor hij dat had hervonden, waren de beide mannen al naast hem, en Raffles sloeg de revolver uit de trillende vingers van den man, raapte ze dadelijk op, en stak ze, onder het loopen, bij zich.

Brand had zijn tasch ook al weer opgenomen, en zonder dat er veel meer dan een halve seconde verloren ging, zetten zij hun weg voort, terwijl de heer Latimer achter hun rug, natuurlijk bijwijze van waarschuwing, als een bezetene begon te roepen.

— Helene, Helene! Pas op! Daar komen inbrekers aan.

Onmiddellijk kwam het antwoord in den vorm van een snijdenden gil, die geen kwaad figuur zou hebben gemaakt in een drama in vijf bedrijven uit de oude school.

Een deur vloog open en mevrouw Latimer deed haar intrede, eveneens in haar nachtgewaad, geweldig als steeds, indrukwekkender misschien dan ooit, maar bleek, zeer bleek.

— U zult mij toch niet dooden, mijnheer? smeekte ze jammerend, terwijl zij zich poogde plat te drukken tegen den muur, hetgeen met het oog op haar omvang heel moeilijk ging.

— Ik denk er niet aan, schoone dame! antwoordde Raffles hoffelijk, terwijl hij onder het voortsnelen diep zijn deukhoed afnam.

— Gij zijt volkomen veilig, en ik moet U alleen verzoeken, mijn weg niet al te zeer te versperren! Zoo, dank U.

En alweer ijde hij verder langs de deur, die mevrouw open had gelaten. Haar slaapkamer was daghelder verlicht, Raffles wierp er snel een blik in, en zag hoe het lamplicht weerkastte in een kleine sleutelbos, waarvan een der sleutels gestoken was in een soort van rand of lijst van fraai gebeeldhouwde, eikenhouten laurierbladen die een miniatuur schilderijtje van Watteau omgaven, hetwelk boven den schoorsteenmantel was aangebracht, in stede van een spiegel.

De indruk was niet weinig minder snel dan een bliksemschicht, en toch begreep Raffles het onmiddellijk — dat sleuteltje stak in het slot van de geheime bergplaats waar zich de juweelen bevonden.

Waarschijnlijk was mevrouw Latimer juist doende geweest, het ovale deurtje te sluiten. toen haar dit belet werd door het plotseling tumult in het huis.

Dit alles had intusschen nauwelijks een paar tellen geduurd, en de beide mannen vlogen alweer als hazen verder. Brand achter Raffles aan, die immers den weg kende en vertrouwend

dat deze wel een uitweg zou weten te vinden, ofschoon hij zelf niet begreep hoe dat mogelijk zou zijn, met twee agenten op de hielen, die zoo ijverig waren, dat zij reeds begonnen te bulderen, zonder zelfs het wild nog in het oog te hebben gehad:

— Sta stil, of wij schieten!

Nu, het waren blijkbaar goed getrainde mannen, die agenten, want zij konden onmogelijk meer dan anderhalve trap tusschen zichzelf en hun achtervolgers houden. Naderhand bleek dit gelukkig echter juist voldoende te zijn geweest.

Want de zolderdeur had gelukkig een sleutel! Raffles nam dien eruit, stak hem aan de andere zijde weder op het slot, en draaide hem om. Het was maar een gewone deur, maar stevig genoeg om een halve minuut weerstand te kunnen bieden aan de pogingen van twee agenten om haar in te drukken.

Het was op dezen zolder, dat, volgens het werkplan van Raffles, de huisknecht moest slapen. Dat deed hij dan ook. Dat wil zeggen — hij sliep thans allesbehalve, maar stond met knikkende knieën voor zijn geopende kamerdeur, bleek als een laken.

— We zullen je niets doen man, als je opzij gaat, zeide Raffles kortaf. We moeten in je kamer zijn. Prachtig — nog een sleutel! Kom binnen Charles, en draai de deur op slot! Prachtig! Een volle minuut den tijd! En als zij nu maar niet zoo slim zijn, om zich te verdeelen, zoodat een hunner weer naar beneden snelt en alarm gaat maken op straat, dan is er nog niets verloren! Volg me — en druk je dicht tegen het dak aan, want de goot is tamelijk smal!

Onder het spreken reeds had hij een tafel bij het raam geschoven, was van de tafel in de goot gestapt, hielp Brand om hem te volgen, en liep zoo vlug, alsof hij op den beganen grond was, met de linkerhand zich steunend tegen het tamelijk steil naast hem oprijzende dak, door de goot, ging een hoek om van een ruime binnenplaats, maar toen Brand dacht, dat hij zich langs een waterpijp zou laten afzakken, klauterde hij tegen het dak op, keerde zich weer om, om Brand de hand te reiken en liep over het dak heen tot aan den anderen kant. Op ongeveer twee meter van dien dakrand af, misschien iets meer, rees kaarsrecht de blinde muur op van een bierbrouwerij, aan de achterzijde van het heerenhuis gelegen.

En onmiddellijk zag Brand in het flauwe maanlicht, dat reeds een weinig begon te wijken voor het gloren van den dag, de ijzeren spaken glinsteren van de brandtrap. Raffles had reeds zwijgend zijn tasch geopend, haalde er het stevige knoopentouw met den haak uit, dat hij bij zulke ondernemingen nooit zou vergeten, en na een paar vruchteloze pogingen wist hij

den haak om een van die sporten te slingeren, trok toen het touw stevig aan, greep het zoo hoog mogelijk beet, en slingerde toen stoutmoedig dwars over het smalle slop heen naar de overzijde, waar zijn voeten dadelijk steun vonden op den ijzeren brandladder.

Het touw was zoo lang, dat Brand het onder-einde gemakkelijk had kunnen vasthouden,

zoodat hij het weer naar zich toe kon trekken en op zijn beurt als het ware naar de overzijde kon zweven.

Een minuut later stonden zij, vrij en onbelemmerd, in de stikdonkere steeg, achter het huis van den bankier Latimer, waar op dit tijdstip een waar pandemonium scheen te zijn losgebroken.

HOOFDSTUK IV.

HET DOCUMENT.

Onder de tekortkomingen en zwakheden welke Raffles evengoed bezat als ieder ander sterfelijk mensch, ondanks zijn edele inborst, nam een tamelijk aanzienlijke prikkelbaarheid op het gebied der eigenliefde een groote plaats in. Het is hem steeds zeer moeilijk gevallen, al was hij een eerlijk sportsman, die zijn verlies wist te aanvaarden, om zich definitief voor geslagen te verklaren.

Begrijpelijk dus, dat het denkbeeld hem onverdragelijk was, vijf minuten te laat te zijn gekomen, en zich te hebben laten kloppen door een man, dien hij niet zeer hoog stelde, en die, wat capaciteiten betreft, niet in zijn schaduw kon staan.

Hij begreep natuurlijk aanstonds, nog voor hij en Brand de smalle, stikdonkere steeg ten einde waren, dat de dader onmogelijk iemand anders kon zijn dan Andrew Haze, voor wien het al heel gemakkelijk moest zijn geweest, zich in dit zeer groote huis te laten insluiten, dat hij heel goed kende, van kelder tot zolder, en waar hij dien avond zeer waarschijnlijk onder de gasten had behoord.

Niets gemakkelijker voor dit ondernemende jongemensch, dan, nadat iedereen sliep, uit zijn schuilhoek te voorschijn te komen, en het spinet aan een grondig onderzoek te onderwerpen.

Er was nog iets dat voor Raffles vaststond. Niet alleen moest Haze geweten hebben, dat er zich in dat instrument iets van waarde bevond, maar hij moest ook kennis hebben gedragen van de juiste plek, waar hij dat kostbare had te zoeken. Inderdaad, ware dit niet het geval geweest, dan zou het spinet er wel anders hebben uitgezien, dan had hij niet juist toevallig die eene, goede toets uit het klavier weten te wippen!

Ergens moest zich dus een aanduiding daarvan hebben bevonden, die den neef van mevrouw Latimer onder de oogen was gekomen, en waarvan hij een zoo dankbaar gebruik had weten te maken.

Wel, als hij er een spelletje van wilde maken

dan was Raffles zijn man. Zeker was Haze thans in het voordeel, omdat hij het document bezat, al of niet geheim, dat viel niet zoo gemakkelijk uit te maken, maar Raffles was niet voornemens, hem in het ongestoorde bezit van dat kostbare papiertje te laten.

Een bezoek aan Mortimer Glynn behoefde hij thans niet meer te brengen, want het deed er al heel weinig toe, wat Haze daar eigenlijk ontdekt had. Van veel grooter belang was, dat die vondst hem klaarblijkelijk op het spoor had gebracht van de verborgen bergplaats in het spinet, en een of ander document van waarde.

Had hij het gevonden?

Er kon bijna niet aan getwijfeld worden! Immers, als iemand vóór hem toevallig het geheim van die holle toets had ontdekt, dan zou men dat hebben moeten vernemen, dan zou die toets niet meer hol zijn, maar vervangen door een andere, dan zou Haze ten slotte ook de aanduiding niet meer bij Glynn hebben gevonden, tenzij men wilde aannemen, dat het grootste van alle toevallen iemand de holle toets had doen ontdekken! Clavecimbels en spinets worden maar hoogst zelden gerepareerd — waartoe ook —? Het zijn ouden, en niemand bespeelt ze meer als instrument.

Trouwens, ook omtrent dit punt wilde Raffles zekerheid hebben en afdoende — want al was de kans nog zoo gering, dat ook Haze achter het net had gevischt — hij wilde er toch rekening mee houden, teneinde geen nutteloozen arbeid te verrichten.

En de beide mannen stonden dan ook nauwelijks weder op een veilige plek stil, ver van het huis, dat hun beiden noodlottig had kunnen worden, of Raffles zeide op zachten toon:

— Onmiddellijk naar de woning van Haze!

— Je zet deze zaak dus door, ondanks dezen tegenslag?

— Meer dan ooit, Brand! Ik kan niet dulden, dat zulk een leeglooper, zulk een slimme door-draaijer mij den loef zou afsteken en misschien

in het bezit zou geraken van een fortuin, dat hij er toch binnen korten tijd weer zou hebben doorgelapt!

Brand gaf geen antwoord, wel begrijpend, dat het voor Raffles een punt van eer moest uitmaken, een zaak tot een goed einde te brengen, die reeds in den aanvang dreigde te mislukken.

Zoodra zij het durfden wagen, riepen zij een taxi aan, en gaven den chauffeur een straat op, die niet ver verwijderd was van het huis, waar mijnheer Andrew Haze een appartement van drie fraai gemeubelde kamers bewoonde.

Het was al bijna dag, toen zij dit huis eindelijk bereikten, en Raffles moest wel toegeven dat het op dit tijdstip uiterst gevaarlijk zou zijn, te ondernemen wat hij zich had voorgesteld, namelijk ongevraagd en ongezien in de woning van Haze binnen te dringen.

En hoezeer hem dit ook ontstemde, hij moest zich wel schikken in het onvermijdelijke, het zou dwaasheid zijn, terwijl de zon reeds boven de kim was, en hier en daar al arbeiders zich vertoonden, die naar hun werk gingen, een poging te ondernemen om ongemerkt binnen te dringen.

Hij wendde zich dus tot Brand en zeide zacht:

— Het is te laat geworden, mijn waarde! Maar hij is daarbinnen veilig opgesloten, en ik zal wel zorgen, dat hij ons niet ontsnapt, dat verzeker ik je!

In een oogenblik waren de noodige maatregelen genomen. Het was nu bijna half vijf, en Brand zou het eerst de wacht houden, tot Raffles, die Henderson reeds zou gaan waarschuwen, daar zijn hulp thans noodig kon zijn, om half acht zou terugkeeren.

Hij zou dan in een valies en in de auto, door Henderson bestuurd, de noodige vermommingen meenemen en de twee mannen zouden zich voordoen als gemeentebeambten, zoo het huis binnengaan, en mijnheer Haze wel een oogenblikje alleen te spreken weten te krijgen.

Maar het liep heel anders dan Raffles verwacht had! Dit scheen een onderneming te worden, waarbij de eene tegenslag zou volgen op den anderen.

Het was bij achten, en Raffles en Brand, die zich binnen in de auto op een stil plekje haastig hadden verkleed, belden aan het huis aan, voorzien van alles wat er noodig was om sprekend te gelijken op twee beambten van de electrische telefooncentrale. Zelfs de kaarten ontbraken niet, die men te Londen aan dergelijke arbeiders en beambten kan vragen.

Een nog slaperig dienstmeisje opende hun de deur, en Raffles begon:

— Lieve kind, wij komen den boel eens nazien! We zijn met opzet een beetje vroeg, dan is het des te eerder achter den rug! Alle

huurders thuis? Nog niemand naar zijn werk gegaan?

— Allemaal thuis, man, behalve mijnheer Haze. Die is er niet!

— Is die er niet? vroeg Raffles, de wenkbrauwen fronsend. Je wil toch niet zeggen, dat hij het huis al is uitgegaan, vanmorgen?

— Dat wil ik zeker niet zeggen, man! antwoordde het dienstmeisje tamelijk snibbig. Ik wil alleen maar zeggen, dat hij vannacht niet thuis is gekomen! Maar dat gebeurt wel eens meer hoor! Een echte uitgaander, mijnheer Haze!

De beide mannen wisselden een snellen blik met elkander. Het gezicht van Raffles bleef effen, maar Brand begreep zeer wel, welk een groote teleurstelling dit bericht voor hem moest zijn.

Andrew Haze was dus niet thuisgekomen, na zijn diefstal! Of als hij al thuis was geweest, dan was hij zeer spoedig weer vertrokken, zonder zelfs zijn bed aan te raken! En Brand poogde zich in den gedachtengang van dien slimmen jongeman te verplaatsen.

Hij had, bij zijn overhaast vertrek, het paneel uit de deur zien en hooren vallen. Bovendien was het meer dan waarschijnlijk, dat hij reeds eerder kennis had gekregen van de aanwezigheid van ongenooide gasten in het huis zijner tante. Nu kon hij naar twee kanten redeneeren, of degenen die na hem kwamen waren gevat, en zouden dan heel zeker als inbrekers terecht staan, op wier rekening ook de vernieling van het spinet zou worden gesteld, hetgeen slechts in zijn voordeel kon zijn, of zij hadden weten te vluchten, maar dan zouden zij toch wel gehoord zijn, en in ieder geval moest dan het keurig uitgezaagde paneel wijzen op de komst van zeer geoefende inbrekers — en ook in dat geval zou men volstrekt niet aan hem denken.

Waarom was hij dan niet thuis geweest, ofschoon hij zich volkomen veilig moest wanen?

Het was uitgesloten, dat hij zich naar medeplichtigen had begeven, want die nam een zoo sluw heerschappij natuurlijk niet in den arm, zoolang hij dat even kon vermijden. Er moest dus een andere, ernstige reden voor zijn. Dat mijnheer Haze aan den rol zou gaan met zulk een kostbaar stuk in zijn zak, dat misschien zelfs nog wel ontcijferd moest worden, was ondenkbaar. Dat zou al zeer onvoorzichtig zijn geweest.

Dan schoot er nog maar één mogelijkheid over — hij was onmiddellijk aan het werk getogen, om onderzoek te doen naar hetgeen het ontcijferde document hem aan de hand deed!

Brand keek Raffles aan, en hij zag op diens beweeglijk gelaat een kleine rilling, die heel wat mededeelde. En hij meende te weten, dat Raffles even snel en even juist als hij zijn gevolgtrekkingen had gemaakt.

Maar hoe uitstekend wist hij zich weer te beheerschen, toen hij onverschillig tot het dienstmeisje zeide:

— Des te beter! Dan zullen wij maar eerst naar zijn kamer gaan. Dan volgen die van de andere huurders later wel! Wijs ons maar eens den weg, lief kind!

Als Raffles zoo vleierend sprak, dan waren er maar heel weinig dienstmeisjes die hem konden weerstaan.

De kleine stoet trok dus aanstonds naar de tweede verdieping, waar al een huisknecht bezig was met het glimmend boenen van den parketvloer en nadat zij zich in de kamer van haar meesteres voorzien had van den duplicaat-sleutel die op het appartement paste, opende het dienstmeisje een van de deuren.

Een oogenblik daarna waren Raffles en Brand reeds aan den gang, zooals echte werklieden het niet beter en meer natuurgetrouw hadden kunnen doen. Maar ondertusschen vlogen de blikken van Raffles overal in het rond, en toen hij een groote, diepe wandkast opende, waardoor een der bekende dunne, ijzeren buizen voor de electriche draden liep, ontwaarde zijn scherp oog onmiddellijk de leege plek, volkomen vrij van stof, waar zeer waarschijnlijk een valies had gestaan.

Hij liet de deur met opzet wijd open, en met succes, want het dienstmeisje, dat zeker opdracht had gekregen de arbeiders niet alleen te laten, riep verbaasd uit:

— Hé, zijn valies is weg! Dat is gek! Gisteren stond het er nog! Ja, dan is hij toch bepaald thuis geweest! Wat vreemd dat hij heelemaal geen boodschap heeft achtergelaten! Nu, het is gelukkig pas de tweede en hij had gisteren juist zijn pension betaald, hi, hi!

Brand, die zich op dat oogenblik juist bij de schrijftafel bevond, liet zijn blikken haastig rondgaan, en legde toen ongemerkt beslag op een velletje papier, haastig bekrabbeld met deze woorden:

„Miss Tucker! Ben voor zaken even naar het vasteland. Wees zoo goed, mij de brieven van miss Caroline op te zenden naar Cherbourg, Poste restante. Haze.”

Brand moffelde het stukje papier haastig in zijn zak, toen keek hij nog eens verder, terwijl hij zich hield, alsof hij de fraaie, staande lamp controleerde.

Naast het vloeiblad lag een opgeslagen boek. Hij zag dat het een Fransch woordenboek was. Raffles had er juist zoo een. Hij controleerde het jaar van uitgifte, den druk, en prentte zich toen de beide nummers van de bladzijden, die opgeslagen waren, goed in het hoofd. Raffles was iemand die bijzonder gesteld was op dergelijke, schijnbaar onbeduidende gegevens.

Hij keek ook naar den vloeilegger. Het blad was volkomen versch, en er viel geen spoor

op te bekennen van eenig spiegelschrift.

Het briefje aan de kamerverhuurster was trouwens met potlood geschreven. Hij had dus wel zeer groote haast gehad, mijnheer Andrew Haze!

Hij keek nog naar snippertjes papier, ineengefrommelde vodjes, maar hij zag volstrekt niets meer. Wie Haze dan ook mocht zijn, zijn schrijftafel was keurig opgeruimd, alles was geordend en in de papiermand bevond zich niets dan een nummer van de Times van een paar dagen terug.

Weer wisselden de beide vrienden een blik, die zoo duidelijk was alsof zij met elkander spraken en geen vijf minuten daarna stonden zij alweer op straat, na zich onder een voorwendsel van de geheele telefooncontrole te hebben afgemaakt.

En niet zoodra waren zij een stil zijstraatje ingedrenteld, of Raffles zei:

— Ik heb aan je gezicht gezien, Brand, dat je iets van belang vond! Heb ik mij vergist?

— Je hebt het goed geraden! Hij is naar Frankrijk, naar Cherbourg!

— Maar dat is prachtig! zeide Raffles verheugd. Dat is een vondst uit duizenden. Hij kan ons hoogstens een uur of zes voor zijn, en dan nog alleen maar als hij van een eigen boot gebruik heeft gemaakt. Het zijn er maar drie, als hij de vroegboot naar Calais nog heeft willen halen! Hij moet dan verder per trein reizen. Hoe weet je het?

— Ik vond dit papier op zijn schrijftafel, dat voor zijn hospita, miss Tucker bestemd was!

Hij gaf het Raffles, die de weinige woorden haastig doorvloog en toen peinzend zei:

— Miss Caroline? Stil eens, ik meen te weten dat dit zijn laatste amourette is! En ditmaal moet hij het ernstig te pakken hebben! Zij is een Fransche operetteter die hier groote opgang heeft gemaakt gedurende eenige maanden. Hij schijnt er, dat is zeker, sterk aan te hechten dat haar brieven hem volgen! De rest schijnt hem niet het minste belang in te boezemen! Dat kan misschien van gewicht zijn, Brand! Ga dat papier weer terugbrengen, zeg dat je een van je werktuigen hebt laten liggen! Juffrouw Tucker moet deze opdracht vinden, want ik wil dat zij hem die brieven opzendt! En nu als de weerlicht naar Frankrijk — naar Cherbourg! Onze snelle motorboot, „De Zee-meeuw” ligt in de haven van Dover, en Henderson moet ons onmiddellijk met den snelsten wagen daarheen rijden! Er is dus misschien nog niets verloren! Ik wensch je geluk met je doortastend optreden, Brand! Ik heb je wel gezegd dat je dikwijls onmisbaar bent voor mijn kleine, sportieve avontuurtjes!

Brand kreeg een kleur van blijdschap onder zijn laagje schmink bij het vernemen van die

loftuizingen; toen schoot hem de dictionnaire te binnen.

— Ik ontdekte nog iets — opengeslagen naast het vloeiblad, waarop zich geen spoor van inkt vertoonde, lag een Fransche dictionnaire! Wij hebben er thuis juist zoo een, van dienzelfden druk. Zij lag opgeslagen bij de letter C. bladzijden 63 en 64.

— Schitterend! Je hebt jezelf overtroffen! Natuurlijk had hij die dictionnaire noodig om iets na te slaan!

— Je gelooft dus dat het document in het Fransch was gesteld?

— Wel, daaraan heb ik zelfs niet getwijfeld, geen seconde, van het oogenblik af, dat ik er dat Fransche spinet op aanzag, meer te bevatten dan toetsen en snaren alleen! En die zienswijze wordt nu natuurlijk bevestigd door jouw ontdekking van dat Fransche woordenboek, en van dat papier, waarop hij als plaats waarheen men zijn brieven moet sturen, de Fransche stad Cherbourg noemt. Vlug dat kattenbelletje weer op zijn plaats en dan frisch aan den arbeid. Ik verheug me zeer op de komende dagen.

HOOFDSTUK V.

NAAR FRANKRIJK.

Henderson had dien nacht zeven uren geslapen, hetgeen voor den reus ruimschoots voldoende was. Brand en Raffles hadden het nog niet gedaan, maar een of ander woog reeds een uur later volkomen tegen elkander op, want in de ruime reisauto, die hen nu in snelle vaart over een prachtige weg zonder schokken naar Dover voerde, sliepen Raffles en Brand bijna onmiddellijk en zeer vast in, terwijl de wakkere Henderson den wagen bestuurde, een liedje neuriënd, want niet alleen beloofde het een prachtige dag te worden, maar zijne lordschap was blijkbaar van zins, een van zijn meesterlijke stukjes uit te halen, en daarbij zou hij misschien van de partij mogen zijn, of althans uit de verte toezien. Brand had hem met enkele woorden reeds eenigszins op de hoogte gesteld, en de reus nam zich voor, van zijn kant niets na te laten, om deze romantische onderneming te helpen slagen.

In een gemiddelde vaart van tachtig kilometer per uur suisde de wagen over den breeden, geasphalteerden weg, een van die benijdenswaardige autowegen, waarvoor Engeland beroemd is, en nog geen volle drie uren later — het was juist lunchtijd — hield de auto eindelijk stil, niet ver van de haven, die op dat tijdstip zoo vol lag met schepen van allerlei aard, dat de leek zich verbaasd afvroeg, hoe er nog ooit orde te scheppen viel in dien chaos, en hoe de kapiteins en eigenaars van die booten het aanlegden, de open zee te bereiken.

Daar Raffles voorloopig volstrekt niet gedwongen was zijn incognito te bewaren, zoo vroeg hij onder den naam van lord Aberdeen zijn groote motorboot op aan het prachtige bootenhuis van de „Royal Yacht Club” en liet door Brand en Henderson snel het fraaie, zeewaardige schip reisvaardig maken.

De „Zeemeeuw” kon gemakkelijk, behalve de bemanning, die meestal uit slechts twee koppen bestond, vijf en twintig personen bevatten, terwijl er voor acht vaste slaappleatsen waren, en ontwikkelde een snelheid van zes en dertig knopen, vol geladen en met het maximum aantal passagiers aan boord.

Ditmaal echter was het eenige doel, het Kanaal over te steken, en men nam dus niet meer aan boord dan een behoorlijke hoeveelheid benzine, olie en wat levensmiddelen.

Naar dit alles keken nieuwsgierig de leegloopers en baliekluiers van de haven, maar wat zij niet konden zien, dat was de goed afgesloten achterkajuit van de motorboot, waarin Henderson reeds het valies had gebracht met eenige kleedingstukken, die noodig konden zijn voor een haastige vermomming.

Raffles dacht wel niet, ze noodig te hebben, maar men kon toch nooit weten. En reikte het niet toe, wat hij thans meenam — wel, te Cherbourg zoowel als te Calais wist hij adressen waar hij al heel gemakkelijk alles zou kunnen doen koopen wat hij noodig zou kunnen hebben.

Nauwelijks een kwartier nadat de auto in de garage was gebracht, om daar te wachten tot de drie mannen zouden zijn teruggekeerd, voer de „Zeemeeuw” de haven van Dover uit, bestuurd door Henderson, terwijl Raffles en Brand zich aanstonds naar een der kooien begaven, om nog eenige uren te slapen, daar zij frisch en uitgerust wilden zijn bij het aanvangen van hun taak.

Uit overmaat van voorzichtigheid, had Raffles aan Henderson opgedragen, goed uit te zien naar verdachte motorbooten, want hij begreep wel, dat hij zelf te laat was vertrokken, om nog gegronde hoop te kunnen koesteren, Haze op het Kanaal in te halen.

Het was overigens zeer de vraag, of deze wel gebruik zou maken van zijn eigen, vrij kleine boot. Hij kon er niet het minste vermoeden van hebben dat hij werd gevolgd en al had hij ook haast, die paar uren verschil beteekenden weinig, en hij zou wel eerder de veiligheid van den overtocht met een der Kanaalbooten verkozen hebben boven het ongewisse van een reis van acht uur met zijn „Havik”, een scheepje dat niet meer dan zes personen kon bevatten, open, en niet bestand tegen de woelige golven van het Kanaal.

Meestal deed de „Zeemeeuw” niet langer dan zeven uur over den overtocht, maar ditmaal was het getij tegen, en daarenboven was Cherbourg en niet Calais ditmaal het doel van den tocht. Het was ook bijna acht uur, en Brand en Raffles waren juist wakker geworden, volkomen uitgerust, toen de „Zeemeeuw” meerde op slechts weinige meters van het kantoortje van den douanemeester.

De formaliteiten namen al heel weinig tijd in beslag, want men kende ook daar lord Aberdeen goed, de paspoorten waren volkomen in orde, en smokkelwaren bevatte het schip niet.

En nauwelijks had Raffles voet aan wal gezet of hij begon heel voorzichtig met zijn onderzoek.

Hij vroeg links en rechts, in de omgeving van het spoorwegstation, waar de treinen moesten aankomen uit de richting van Calais.

Want een onderzoek in de haven had hem reeds de zekerheid gegeven dat er dien dag geen enkel vaartuig was aangekomen, dat „Havik” heette — tenminste niet op de reede en ook niet bij de gewone aanlegplaatsen. Aan het stationspersoneel, kruiers en conducteurs, gaf hij een nauwkeurige persoonsbeschrijving van Haze — maar er waren op dat uur van den avond reeds zes treinen uit Calais aangekomen, die zeer veel reizigers hadden aangebracht, en daaronder vrij wat Engelschen, waarvan er wel vijf of zes tamelijk wel beantwoordden aan de beschrijving, welke Raffles gaf van den man dien hij volgde.

Om tien uur in den avond was hij nog weinig wijzer, en voor dien dag gaf hij het dus verder maar op. Hij kon dit met des te meer berusting doen, waar hij immers zulk een kostbaar aanknopingspunt had!

Het hoofdkantoor!

Hij behoefde niets anders te doen, dan dit nauwkeurig te laten bespieden, en het kon niet anders of Haze zou vroeg of laat, maar waarschijnlijk vroeg komen opdagen om de brieven van zijn beminde Caroline af te halen.

En had men hem eenmaal gezien — Raffles nam het zich plechtig voor, hem dan niet meer uit het oog te verliezen! Om den tijd van het wachten niet geheel ongebruikt te laten, zou hij zelf desnoods de groote hotels kunnen af-

loopen — maar daarvan zijn er in een havenstad als Cherbourg, al heeft het dan geen rechtstreeksche bootverbinding met Engeland, heel wat — zeker wel een twintigtal, en het was dus een tijdroovende methode, die bovendien het nadeel had, dat zij argwaan kon opwekken bij den gezochte. En Raffles wist wel genoeg van Andrew Haze om te weten dat hij met een zeer sluwe tegenpartij te doen kreeg.

Raffles en Brand zelve kozen het „Hotel de la Rade”, niet ver van de haven gelegen, en vanwaar men binnen tien minuten het prachtige, oude marktplein kon bereiken, waaraan het pas herbouwde en uitgebreide hoofdkantoor stond.

Dien avond hoefden zij natuurlijk geen moeite meer te doen, want het kantoor was gesloten, behalve voor telegrammen.

Henderson had zijn intrek genomen in een kleiner logement, in dezelfde straat gelegen, een vijftigtal meters verder, en dat hoofdzakelijk bezocht werd door af- of aanmonsterende zeelieden.

Den volgenden morgen echter zorgden Raffles en Brand er wel voor, tijdig bij de hand te zijn, teneinde hun wachtpost in de buurt van de groote trappen naar het postkantoor in te nemen.

Vrees voor ontdekking behoefden zij in het minst niet te koesteren, want het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat Raffles reeds uit zijn huid als lord William Aberdeen was gekropen en een gansch andere gedaante had aangenomen. Hij droeg een rossigen knevel, zijn wenkbrauwen hadden dezelfde kleur, het hoofdhaar was schaarsch en leek door de inwerking van zon en wind verbleekt te zijn — hij zag er, ook naar zijn kleeding, precies uit als een gepensionneerd Fransch kapitein in de groote vaart.

En zelfs een Franschman zou, als Raffles hem had moeten toespreken, ternauwernood hebben kunnen hooren dat hij niet met een landgenoot te doen had, zoo uitnemend sprak Raffles de taal van Molière.

Reeds zeer vroeg dien dag had Brand voor dit alles gezorgd, en een kleine bergloods weten te huren, heelemaal aan het einde van de havenkade, afzonderlijk gelegen en waarvan hij den sleutel had gekregen. Het was een uitmuntend geschikte plek om zich ongezien te kunnen verkleeden.

Om acht uur werd het hoofdkantoor voor het publiek opengesteld — en om acht uur stonden daar de beide mannen, vastbesloten om het wild niet te laten ontsnappen. Of liever — alleen Raffles stond en drentelde wat heen en weer, want Brand had zich een zitplaats uitverkoren op een steenen pilaar, en hij was een Engelsch matroos, tijdelijk buiten dienst, met een platte pet op, een korten duffel aan en

een verbazend wijde broek. Hij had een neuswarmertje tusschen de lippen geklemd en aan zijn voeten lag zijn bundeltje met zijn bullen, in een geruiten doek geknoopt. Dat alles zag er heel natuurlijk uit, en zoo slim zou Haze wel niet zijn, om in dien baliekluivenden Engelsen pikbroek een spion te zien.

Dat hij het inderdaad niet deed, bleek om dertien minuten voor negenen.

Want toen kwam de heer Andrew Haze kalmpjes aanwandelen, met een sigaret tusschen de lippen, in een keurig, grijsgeruit toeristencostuum, dat echter het groote nadeel had, op een mijl afstand den drager in het oog te doen loopen, besteede de trappen van het groote gebouw, en verdween naar binnen.

Raffles en Brand hadden snel een knipoogje met elkander gewisseld en wachtten heel bedaard de terugkomst van hunnen man af, wel wetende, dat het postkantoor geen anderen uitgang had dan diezelfde breede trappen.

Nog geen tien minuten later kwam Haze weer terug, thans met een brief in de hand, dien hij reeds begon open te maken en te lezen, terwijl hij de trap afdaalde. En zoozeer scheen de inhoud hem bezig te houden en te boeien, dat hij bijna van de laatste trede zou zijn gestruikeld. Raffles zag duidelijk dat zijn gelaat onrust, zelfs kwalijk verborgen woede, en ook teleurstelling verried. Hij las den brief geheel uit, stak hem toen langzaam in de enveloppe, deed ze in zijn binnenzak, en liep toen langzaam, blijkbaar in diepe gedachten verzonken, de fraaie, reeds levendige winkelstraat in, die van het hoofdplein naar de haven voert.

Ongemerkt en op een veiligen afstand begon Brand hem, op een schier onmerkbaaren hoofdnik van Raffles te volgen.

Raffles zelf echter liep langzaam toe op de auto, achter welks stuurwiel Henderson gezeten was, gereed om ieder oogenblik handelend in te grijpen indien Haze zelf soms een taxi mocht nemen.

Daaraan scheen hij echter voorloopig niet te denken. Hij wandelde, blijkbaar zonder iets te zien van hetgeen er om hem heen geschiedde, met gebogen hoofd over het trottoir, en zoozeer hielden zijn gedachten hem bezig, dat hij klaarblijkelijk zijn hotel voorbij liep, want eensklaps zag Brand hem op zijn schreden terugkeeren en de vestibule binnengaan van het Hotel Lafayette. En dit hotel bleek nog geen honderd passen van het hotel af te liggen, waar Brand en Raffles den nacht hadden doorgebracht!

De jongeman gaf het wild den tijd, wat in de gemeenschappelijke conversatiezaal rond te loopen, blijkbaar ten prooi aan een groote onrust en hetgeen hij duidelijk kon waarnemen door de breede, glazen deuren, stapte toen op zijn beurt naar binnen en wist weinige tellen later,

dat Haze daar inderdaad logeerde, en zelfs onder zijn eigen naam. Zoo zeker scheen hij van zijn zaak te zijn, zoo veilig gevoelde hij zich, dat hij er niet aan gedacht had, zichzelf in een misschien heel moeilijk parket te brengen, door zijn onderneming reeds te beginnen met een falsificatie!

Hij was zeer slim, mijnheer Haze! Hij begreep wel, dat het op de politie een zeer slechten indruk moest maken — wanneer het naderhand mocht blijken, dat Andrew Haze eenige dagen in het hotel Lafayette had gelogeerd onder een anderen naam.

Brand ging onmiddellijk rapport uitbrengen, en van dat oogenblik af wist Raffles, dat er misschien nog heel wat gebeuren kon, maar dat nu althans Haze hem niet meer zou kunnen ontsnappen. Hij zou hem bij iederen stap laten volgen, ingeval hij de stad mocht verlaten, en als hij dien nacht nog in zijn hotel bleef vertoeven, dan zou hij hem daar wel weten te vinden!

De korte uiteenzetting had plaats binnenin de auto die Henderson bestuurde, zoodat niemand hen met mogelijkheid kon beluisteren.

Raffles keek nu eenigen tijd in gedachten voor zich uit en zeide toen:

— Ik vraag mij af, of het document dat hij in het spinet vond, onmiddellijk de plaats aanwijst, waar zich een of andere begraven schat bevindt, dan wel of het misschien in geheim-schrift is gesteld! Is dit laatste het geval, dan is het nog niet eens zoo zeker, of onze man het reeds heeft kunnen ontraadselen! Bedenk dat het natuurlijk in de Fransche taal gesteld moet zijn. De letter C. van het woordenboek zou natuurlijk op Cherbourg kunnen wijzen, maar dergelijke namen van steden komen in een woordenboek maar zeer zelden voor, en in het geheel niet als zij onveranderd blijven — daarenboven bevatten de bladzijden 63 en 64 dat woord niet; Hij zocht dus naar iets anders. Dat bewijst dat hij de Fransche taal niet grondig kent, en dat maakt een oplossing natuurlijk nog moeilijker. En hij kan er niemand inhalen, zonder zijn geheim te verraden, dat is duidelijk! Haze had geen enkele reden, dit hotel te verlaten, en tegen een ander om te ruilen, zelfs niet al zou het niet zoo uitstekend zijn geweest als het in werkelijkheid was. Hij moest zich absoluut veilig weten.

Dienzelfden ochtend waren, per vliegpost, de Londensche bladen reeds bezorgd in Cherbourg en daarin had Haze natuurlijk alles kunnen lezen wat er dien nacht in het huis van zijn tante was voorgevallen, en hoe de politie de zaak inzag.

Men had twee inbrekers gezien, hem echter in het geheel niet, en naar die beide schelmen zocht de politie thans met den grootsten ijver, in de vaste overtuiging, dat zij alleen binnens-

huis waren geweest. Niet alleen dacht niemand zelfs aan hem, Haze, maar ook de vondst van de holle toets scheen geen sterveling eenig belang in te boezemen.

Toch vroeg Raffles zich in zijn binnenste af, of mevrouw Latimer, die toch niet tot de domste behoorde, in haar hart geen sprankje van twijfel voelde ten opzichte van haren neef, wiens zonderlinge voorkeur voor het oude spinet zij immers kende.

Maar al vermoedde zij iets, zij zou zeker wel zwijgen, uit vrees voor een familieschandaal dat den naam van haren man slechts schade kon berokkenen.

Na dit alles bedacht en overwogen te hebben, begon Raffles aanstonds met het uitwerken van een klein veldtochtsplan. Het was noodzakelijk, dat hij zoo spoedig mogelijk kennis nam van den inhoud van het geheime document voor Haze hem voor had kunnen zijn. Want hij wilde liever niet wachten, totdat deze jongeman de oplossing zelf had gevonden. Hij kende maar weinig van de Fransche taal, naar het bleek en wie weet hoelang dit zou kunnen duren! Voorts zou Raffles dan wel genoodzaakt zijn hem dag en nacht te laten bespieden, hetgeen ook al niet tot de gemaklijkste zijden van zijn beroep behoorde.

Aan den anderen kant was het volstrekt noodzakelijk, zoolang mogelijk ieder geweld te vermijden, en te pogen, het document in handen te krijgen, zonder dat Haze het zelfs zou merken!

Het was niet gemakkelijk, maar Raffles kende middelen, die hem wel tot zijn doel zouden voeren.

Toen Haze weder in zijn hotel verdween, was het omstreeks half tien in den morgen. Raffles had dus nog ruimschoots den tijd eenige kleine voorbereidselen te maken, terwijl Brand het hotel in het oog zou blijven houden, om te beletten, dat Haze hun onverhoeds mocht ontsnappen.

Het was dus ook noodzakelijk dat Henderson dicht in de buurt bleef met zijn auto en Raffles nam dus een taxi, na Brand met enkele woorden op de hoogte te hebben gebracht, liet zich naar de haven rijden, bereikte langs een omweg de kleine, afgezonderd liggende bergloods, en deed daar zijn uiterlijk opnieuw een duchtige verandering ondergaan.

Toen hij weder naar buiten trad, had hij volkomen het uiterlijk van een eerwaardig gezeten geneesheer, notaris of gepensionneerd rechter.

Hij droeg nu zwarte kleederen, een hoogen hoed, en toen hij zich bij een uitdrager aan de havenkade nog een fraaie wandelstok met ivooren knop had aangeschaft, die hij in de

uitstalkast had gezien, was zijn gedaante-verwisseling volkomen.

Hij reed weer naar het hartje van de stad terug, en tegen het uur van de lunch was hij weer in de breede, vroolijke straat, waar de beide hotels gelegen waren.

Hij zag Brand reeds in de verte voor een winkel staan, waar hij schijnbaar verdiept was in de beschouwing van de mooie platen die daar hingen, ging hem rakelings voorbij, waarbij hij hem even in de ribben stootte, en een oogenblik daarna betraden zij samen de eerste de beste zijstraat, waar zij zich echter zoodanig opstelden, dat zij den ingang van het Hotel Lafayette in het oog konden houden.

— Iets gebeurd? vroeg Raffles kortaf.

— Ja, hij is naar het station geweest!

— Naar het station? herhaalde Raffles verwonderd. Wat moest hij daar doen? Zou de plek hier ver vandaan gelegen zijn?

— Dat is mogelijk, maar daarom ging hij er niet heen! Hij kocht een perronkaartje! Hij scheen erg ongeduldig te zijn, en vroeg herhaaldelijk wat aan conducteurs en kruiers. Het was duidelijk dat hij iemand verwachtte. En hij wachtte op den trein uit Calais!

— Waarom denk je dat?

— Wel, toen die ruim dertien minuten te laat kwam binnendaveren, snelde hij dadelijk naar het tourniquet en hij was diep teleurgesteld, toen alle reizigers verdwenen waren. Ik was toen dichtbij genoeg om hem te hooren vragen wanneer de volgende trein aankwam.

— Hoe lang duurde dat nog? vroeg Raffles, met de grootste belangstelling.

— Een uur en drie kwartier!

— Wat deed hij?

— Hij zeide dat hij aan het station zou wachten!

— Dus hij is daar nog?

— Stellig! Ik heb Henderson achtergelaten, om hem te bewaken! Maar ik weet nog meer! Zoodra de eerste trein was aangekomen en de reizigers zich daarvan verspreid hadden, verzond hij een telegram!

— Wel, dan is het zoo duidelijk als iets — dan verwacht hij hier bepaald zijn vriendin, de mooie Caroline. Hij wil haar zeker laten deelen in zijn vreugde — en bovendien is zij Française en kan hem helpen bij de ontraadse-ling van het document!

Raffles raadpleegde zijn horloge en zeide toen tevreden:

— Als zij met den volgenden trein ook niet komt, zal hij toch moeten lunchen, en kunnen wij hem over tien minuten verwachten! Let goed op mij, en toon je niet verbaasd, als je mij hem ziet begroeten!

HOOFDSTUK VI.

DE BETEKENIS VAN HET DOCUMENT.

Ongeveer tien minuten later was Brand getuige van een voorval waarop hij zeker niet gerekend had.

Er kwam een taxi voor het station rijden, en Haze stapte er uit, — alleen. Zijn gelaat was strak, en hij scheen in een zeer slecht humeur te zijn.

Hij betaalde den chauffeur, en wendde zich naar den ingang van het hotel, toen de gewaande geneesheer met uitgestoken hand hartelijk op hem toetrad en hem joviaal scheen te begroeten.

Verbluft nam Haze werktuigelijk de hem toegestoken hand aan, toen wisselden de beide mannen eenige woorden, namen den hoed voor elkander af, en ieder ging zijns wegs. Haze ging het hotel binnen om er te lunchen, en Raffles liep verder in de richting van Brand, die echter deed alsof hij hem niet kende en rustig bleef staan waar hij stond. In het voorbijgaan fluisterde Raffles hem haastig toe:

— Ga maar gerust naar ons hotel — ik zal mij daar binnen een half uur bij je laten aandienen als notaris Lenoir! Voeg je dan dadelijk bij mij. Ik hoop dat ik dan het document in mijn bezit heb!

Brand wilde verbaasd en verschrikt vragen, hoe Raffles dat in zulk een korten tijd zonder geweldpleging dacht te doen, toen hij Raffles alweder op zijn schreden zag terugkeeren, langzaam naar het hotel zag terugwandelen, waar Haze zijn intrek had genomen, en plaatsnemen aan een van de tafeltjes op het terras.

Zijn nieuwsgierigheid bracht hem er toe, een tien minuten te blijven toekijken en toen zag hij tot zijn verbazing hoe de portier haastig op Raffles toetrad, aan zijn pet tikte en hem iets scheen te verzoeken, waarop Raffles opstond, zijn hoogen hoed greep en in het hotel verdween.

Brand begreep nu wel dat het tijd werd, om naar hun eigen hotel terug te keeren en hij kon daar nog nauwelijks tien minuten zijn, of een kellner tikte op zijn kamerdeur, en kwam hem zeggen, dat notaris Lenoir er prijs op zou stellen, hem een oogenblikje in de conversatiezaal te spreken.

Brand haastte zich de breede trap af, stak de vestibule over, en trad de conversatiezaal binnen, waar zich op dat lunchuur bijna niemand bevond, met uitzondering van eenige reizigers, die reeds gedejeuneerd hadden.

In een hoek rees een heer in het zwart op,

die hem in het Fransch begroette, hem in een stil hoekje trok en toen op zachten toon zeide:

— Je kunt me geluk wenschen, Brand — het is gelukt!

— Wil je zeggen dat je het document — begon Brand in de grootste verbazing.

— Het zit in mijn binnenzak — althans een gelijkkluidend afschrift!

— Maar hoe, in naam van alles wat wonderlijk is —

— Het was volstrekt niet zoo wonderlijk, mijn waarde! Eigenlijk gezegd had het niet veel om het lijf!

— Heeft hij je dan dat document vrijwillig ter hand gesteld?

— Komaan Brand — dat is toch wel een wat dwaze vraag! Natuurlijk deed hij dat niet! En geweld heb ik ook niet gebruikt! Ik zal het je maar aanstonds zeggen — onze vriend wist er volstrekt niets van, want hij was bewusteloos! Hij verkeerde althans in zulk een toestand, dat hij absoluut niet kon weten wat er met hem geschiedde.

— Dan behoef ik natuurlijk niet te vragen of jij dien toestand in het leven hebt geroepen?

— Dat spreekt! Mijn holle ring heeft mij weer eens hulp geboden! Ik had een zeer sterke oplossing van opium bij mij, vulde daarmee den ring, en toen onze Haze naderde, greep ik hem onverhoeds krachtig bij de hand, schudde die allerhartelijkst — het fijne puntje van den diamant drong door de huid, en veroorzaakte een met het bloote oog zelfs niet zichtbaar wondje, — maar in dat wondje werd een weinigje van de bedwelmende stof uitgestort en van dat oogenblik wist ik, dat Haze binnen een kwartier niet meer van toeten of blazen zou weten!

— Maar mijn hemel, waarom kwam de portier juist jou halen? fluisterde Brand in de grootste verbazing.

— Zoo, ben je daar naar blijven zien? Wel, hij kon moeilijk anders! Niet zoodra had ik Haze de hand gedrukt, of ik begon met luider stemme, zoodat het wel een halve straat verder te hooren was, tot hem te spreken, en hem te vragen, of hij zich dokter Leblanc niet herinnerde, den ouden vriend van zijn vader! Natuurlijk hoorde de portier dat ook! Toen bemerkte ik schijnbaar mijn vergissing, maakte mijn excuses en liet hem aan zijn noodlot over. Wel, hij was nog geen tien minuten op zijn kamer, of hij voelde zich plotseling duizelig worden een soort van waas kwam voor zijn

oogen, hij had nog de kracht om den kellner te schellen, en viel toen zwaar op de sofa neer. De kellner waarschuwde den portier — die had mij natuurlijk zien plaatsnemen op het terras en hij deed wat ik verwachtte — hij riep mij! Ik ging natuurlijk dadelijk mee, onderzocht Haze, bemerkte dat hij bijna buiten westen was, maar dat verder het middel hem volstrekt geen schade zou doen, schreef dadelijk een recept, dat een uitstekend tegenmiddel bevatte, stuurde daar den portier mee weg, die was meegegaan, en ontfutselde onzen man toen met een handigheid, waarvoor zelfs jij je niet geschaamd zou hebben, zijn portefeuille, die hij in een binnenzak van zijn vest bleek te dragen. Goed weggestopt vond ik daar dat ik wel wist te vinden — een stukje perkament, uitstekend bewaard, en met slechts weinige regels beschreven, die ik onmiddellijk copieerde, waarop ik alles weer op zijn plaats bergde, juist zooals ik het gevonden had.

En dat was bijtijds, want de kellner kwam alweer terug met het eenvoudige apothekersdrankje dat ik had besteld. Ik goot hem zelf een lepel tusschen de lippen, en ging toen heen met de verzekering, dat de patiënt binnen een half uur weer geheel hersteld zou zijn, — en daarvan ben ik ook overtuigd. En daar onze hotels wel een beetje gevaarlijk dicht bij elkan- der liggen, zal ik nu maar de plaat poetsen en zoowel notaris Lenoir als dokter Leblanc vaarwel zeggen! Wacht hier tot ik ben teruggekomen. Je kunt je ondertusschen op onze logeerkamer den tijd korten met een bestudeering van mijn afschrift! Hier is het! Het is doodeenvoudig, zooals je zelf spoedig zult merken. Tot over een uur — wacht op mij op onze kamer!

En vóór Brand nog iets had kunnen zeggen had Raffles hem tersluiks een klein stukje papier in de handen geduwd, was opgestaan, boog op een onverbeterlijke wijze, juist zooals zulk een bejaarde, deftige notaris het zou hebben gedaan, en had het volgende oogenblik de conversatiezaal verlaten.

Zeër nieuwsgierig naar den inhoud van het papiertje, dat hij binnenin zijn hand voelde, haastte Brand zich naar de ruime logeerkamer op de tweede verdieping, sloot die zorgvuldig aan de binnenzijde af, ging naar de tafel bij het raam, en nu pas nam hij het papiertje uit zijn hand, ontvouwde het, en las een paar Fransche regels, die in de vertaling als volgt luiden:

„In de maand van den Wijn, op honderdtachtig ellen landinwaarts van de 3de landtong ten N.W. van Cherbourg krijgt de grijze ceder een gouden hoofd, den zevenden dag, vier glazen. Dit is de plek.”

Brand las dit zonderlinge berichtje nog eens, toen nog eens — en toen liet hij zich achterover in zijn stoel vallen, staarde verbluft naar het

wonderlijke document, kwam met een schok weer overeind en las het voor de vierde maal, zonder iets wijzer te worden.

Want tot overmaat van ramp bevatte dit Fransche stuk een paar woorden, waarmede hij volstrekt geen weg wist. En wat was dat voor een ceder, die een gouden hoofd kreeg? Hoe zat dat met die vier glazen?

De maand van den Wijn — dat was nog te verklaren, dat was natuurlijk September, wijnmaand, en in dat opzicht troffen de vrienden het buitengewoon, en klopte het tijdstip.

Hij boog zich over het papiertje heen, maar al vrij spoedig begonnen de letters hem voor de oogen te dansen. Hij dacht er over na wat het woord „aulnes” te beteekenen kon hebben, hetwelk hij op den tweeden regel aantrof, en dat hij niet kende.

En na een kwartier schoof hij het papiertje driftig van zich af, niet in staat om er — zooals men dat noemt, kop of staart aan te vinden.

En dat was iets wat Raffles doodeenvoudig noemde!

Voor hem was het even duister als de duisterste plaats uit den Talmud, als Arabisch!

En het vernederde hem, als hij dacht aan de mogelijkheid, dat Haze dit zelf zou kunnen begrijpen, al was het dan met de hulp van een vrouw, die Fransch kende.

— Vier glazen! Wat beteekent het in 's hemelsnaam? Was er soms sprake van een plek in de nabijheid van een wijnhuis?

Hij stond op en begon heen en weer te loopen, trachtte zijn aandacht af te trekken van die onbegrijpelijke parijkels en toch ging hij telkens weer zitten, tuurde er opnieuw op en schoof het even zooveel malen weer terzijde.

Hij dacht er aan, in zijn wanhoop, den bijstand in te roepen van Henderson, alsof die brave kerel hem ook maar van het minste nut had kunnen zijn geweest, toen hij bedacht dat de reus het Hotel Lafayette moest bespieden, voor het geval Haze het in den zin mocht krijgen alleen en aanstonds aan den slag te gaan, na het document te hebben ontcijferd. Het was wel bijna onmogelijk, maar men moest toch ook met deze kans rekening houden.

Tot zijn geluk had Raffles zich bijzonder gehaast, en hij was nog binnen het uur weder terug, en stapte met een vroolijk, opgewekt gezicht binnen, nadat Brand de deur voor hem ontgrendeld had. Hij bleef den jongeman een oogenblikje lachend aanzien, deed toen de deur weer dicht, en zeide:

— Ik merk het al — het is een harde noot voor je geweest!

— Geweest? Ik bijt er nog altijd mijn tanden op stuk! antwoordde Brand op een toon van wanhoop. Het is me volkomen onbegrijpelijk! Is het oud Fransch?

— Slechts in zekeren zin! Het woord „aul-

nes" is in ieder geval ouderwetsch gespeld, het beteekent „ellen" en dan natuurlijk de oude Fransche el, die wat langer was dan onze tegenwoordige Engelsche!

Brand keek een beetje op zijn neus, en zeide toen:

— Ik had aan die l moeten denken, die de Franschen vroeger herhaaldelijk in hun woorden voegden, maar die de moderne spelling niet meer kent. Ik had moeten weten dat de Franschman vroeger „aultre" spelde inplaats van zooals nu „autre"! Zoo, het beteekent dus ellen! Honderd tachtig ellen dus landinwaarts van de derde landtong ten N.W. van Cherbourg. Nu, dat alles is duidelijk genoeg, evenals het duidelijk is dat de „maand van den Wijn". September moet zijn! Maar de rest is abacada-bra voor me. De grijze ceder.....

— Hier hebben we de C van het woordenboek al, Brand! zeide Raffles met een glimlach. En grijs zul je hier natuurlijk wel moeten lezen voor oud! En dat moet ook wel, want ceders worden al sedert zeer langen tijd in Frankrijk niet meer aangeplant. In vroegere eeuwen echter werd deze boomsoort gaarne gezien op groote buitenverblijven. Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen dat ze oorspronkelijk werden aangevoerd van hun voornaamste groeiplaats den Libanon.

— Goed, best! Een oude ceder dus! Die ceder krijgt een gouden hoofd, den zevenden dag! Ra ra wat is dat?

— Je moet nog verder lezen, Brand! hielp Raffles hem rustig op weg.

— Als ik verder lees kom ik in vier glazen terecht, en ik heb nu ook inderdaad het gevoel, alsof ik vier groote glazen van de sterkste rum had gedronken.

Raffles keek hem een oogenblikje bestraffend aan, dreigde hem met den vinger en zei hoofdschuddend:

En dat is nu een man die steeds verzekert, geen grooter genot te kennen dan het varen! Maar beste Brand — ben je dan werkelijk vergeten, dat zelfs nu nog op veel zeilschepen en onder visschers de tijd op een schip per „glas" wordt aangeduid?

Als door een knotsslag getroffen liet Brand zich op zijn stoel neervallen, sloeg zich met de gesloten vuist tegen het voorhoofd, en zeide op een klagenden toon:

— Waar moet dat met mij heen? Hoe is het mogelijk, dat ik dat, na drie kwartieren denkens, niet zelf heb begrepen.

— Troost je maar, Brand, met te bedenken, dat ik zooveel ouder ben dan jij, en dus meer heugenis kon hebben aan die tijdrekening. Vier glazen is zes uren, in den middag. Natuurlijk hebben wij hier te doen met een schrijver, die den grootsten tijd van zijn leven op zee doorbracht, en voor wien het dus niets ongewoons

was, een tijdbepaling op te geven zooals dat aan boord van een schip geschiedde. Wie weet was de begraver van den schat een groot zee-man — maar ik gevoel ook iets voor de opvatting, dat hij... een groot zeeschuimer geweest is! Het doet er echter weinig toe. De hoofdzaak is dat wij den tijd kennen, waarop de oude ceder daar bij Cherbourg, „een gouden hoofd krijgt," namelijk om zes uur in den middag van den 7en September!

— En nu denk je zeker dat ik er ben? jammerde Brand. Ik stuit nu juist op de hoofdzaak! Ik neem aan, dat met het hoofd de kruin van den boom bedoeld wordt. Maar wat wil het zeggen, dat die kruin eensklaps in goud verandert?

— Wel, dat is het goud van den schat natuurlijk, Brand! antwoordde Raffles glimlachend. Je zult dat een beetje overdrachtelijk moeten opvatten. Er is natuurlijk geen sprake van, dat de schat in die kruin verborgen is!

— En waarom kan dat niet? vroeg Brand een beetje strijdlustig.

— Het kan niet, Brand, omdat het onlogisch zou zijn.

— Waarom? Waarom zou men eigenlijk geen kleine kist met juweelen en goudstukken in de dichte kruin van een boom kunnen verbergen?

— Ten eerste zou het nogal gevaarlijk zijn met het oog op een toevallige ontdekking, inslaan van den bliksem, omhakken enzovoort — maar ten tweede, en dit is wel zoo belangrijk, zou de schrijver van het geheime document overbodigen arbeid hebben verricht door het aanduiden van een bepaald *tijdstip*, Brand! Daar komt immers alles op aan. Hij geeft op de minuut af het tijdstip aan waarop die boom een gouden hoofd krijgt. Het mag niet vroeger zijn, maar ook volstrekt niet later. Wel, wat regelt nu in de eerste plaats onzen tijd, Brand?

Brand sperde zijn oogen zoo wijd mogelijk open. Hij geloofde dat het in zijn brein begon te dagen. Toch was er nog aarzeling in zijn stem, toen hij veronderstelde:

— De zon, bedoel je?

— Natuurlijk de zon, slechte scholier!

— De zon verguldt den top, meen je dat?

— Neen, Brand, dat meen ik niet, antwoordde Raffles, thans een weinig ongeduldig! Ik weet wel dat vele dichters er zich onledig mede houden, de zon de rol toe te kennen van vergulder, maar zij doet toch ook nog wat meer! Zij veroorzaakt niet alleen licht, maar ook schaduw! Komaan, Brand, gebruik je hersens! Op een zeker tijdstip staat de zon zoodanig, achter den boom, dat deze een lange schaduw werpt. Onder den top van die schaduw ligt de schat!

Het bleef een oogenblikje zeer stil in het vertrek. Raffles had het met zooveel overtui-

ging gezegd, als iets dat zoo vanzelf sprak, dat Brand gevoelde — dit is de waarheid, zoo moet het bedoeld zijn!

Hij kwam langzaam overeind, keek den ander vol bewondering aan en zei toen langzaam:

— Je bent in alles mijn meester, Edward! Ik erken dat ik dit niet zou hebben gevonden, al had ik er maanden over gepeinsd!

— Doe jezelf geen onrecht, Brand — ik weet zeker dat je het vandaag nog voor middernacht zou hebben uitgevonden, troostte Raffles. Mij kwam het dadelijk zeer eenvoudig voor. Een boom die een gouden hoofd krijgt is natuurlijk iets onzinnigs. Het moest dus in figuurlijken zin begrepen worden. De nauwkeurige aanduiding van het tijdstip bracht me als vanzelf op de zon, die immers ook zulk een overwegende rol speelt bij zeevaarders — en de uitdrukking vier glazen kon er geen twijfel aan laten, of de man die het berichtje opstelde was in de eerste plaats zeeman! Van zon tot schaduw — dat is maar één stap, en het raadsel was onthuld! Overigens — wij zullen ons natuurlijk nu zoo spoedig mogelijk gaan overtuigen of ik het bij het rechte eind heb! Ik geloof dat Vrouw Fortuna het werkelijk goed met ons meende, door dit alles in de eerste week van September te laten plaatsvinden. Het is vandaag de vijfde — wij zullen dus nog een vollen dag geduld moeten hebben maar niettemin zullen wij den tijd aangenaam doorbrengen door vast eens een onderzoek te gaan doen naar dien grijzen ceder.

— En — veronderstel eens, dat die boom er niet meer is, dat de bliksem hem trof, dat hij werd omgehakt?

— Dat zou inderdaad heel onplezierig zijn en dan zou ik alleen maar kunnen hopen, dat ik een inwoner aantref, oud genoeg om mij te kunnen zeggen waar die ceder stond en hoe hoog hij ongeveer was. Ik zou dan natuurlijk niets anders te doen hebben dan een staak op

te richten, in hoogte overeenkomend met dien boom.

— Niets anders te doen! Geloof je soms, dat je dat ongemerkt zoudt kunnen doen?

— Natuurlijk niet. Ik zou echter kunnen voorwenden dat ik amateur-landmeter ben, maar wij willen maar liever aannemen dat zulk een zeldzame fraaie boom nog altijd op dezelfde plek staat. Kom Brand — wij hebben er onze lunch bij ingeschoten en het is noodzakelijk, dat wij eerst onze magen vullen, alvorens eens op onderzoek uit te gaan.

Raffles nam het kleine papiertje, keek er nog eens glimlachend naar, vouwde het op, stak het in zijn vestzakje en toen begaven de beide vrienden zich naar de restauratiezaal en zij hadden zich daar juist neergezet, toen Henderson binnentrad, met zijn pet in zijn hand eerbiedig, zooals het aan een bediende betaamt, bij de deur op een kellner wachtte, en even met den man sprak.

De kellner kwam dadelijk op Raffles toe, en zeide:

— Daar is Uw bediende, mylord, die U iets te zeggen heeft.

— Laat hem maar hierkomen, beval Raffles, na zich te hebben overtuigd dat hij en Brand wegens het late uur, ongeveer de eenigen waren in de eetzaal.

De reus kwam naderbij, boog zich een weinig voorover en rapporteerde zacht:

— Een uur geleden ging hij weer naar het station mylord. Hij was nog wat bleek. Hij wachtte den trein af uit Calais, en nu had hij beet! Er stapte een heel mooie dame uit, erg mooi aangekleed, erg mooi geschminkt, en met haar is hij naar het hotel teruggegaan. Nu zitten zij voor het raam te eten!

— Prachtig, James! Ga dan maar weer op je post staan, tot wij ons bij je voegen, zei Raffles, en in gedachten wreef hij zich de handen.

HOOFDSTUK VII.

CONCURRENTIE.

Het kon ongeveer half vier in den middag van denzelfden dag zijn, toen Raffles, Brand en Henderson met de motorboot langs de rotsachtige, grillige Fransche kust voeren ten westen van Cherbourg.

Bijna overal rijst hier het vaste land steil uit de zee op en vruchteloos matten de golven zich af, dien muur van geweldig graniet en besalt te beuken.

Zij loopen zich te pletter op deze ontzaglijke massa.

Op sommige punten echter vormt zich een tamelijk breed strand bezaaid met soms manshooge rotsblokken, dat alleen bij hoog water onder loopt en soms niet eens over zijn volle breedte al naar gelang van zijn hoogte boven den normalen waterspiegel.

Raffles zorgde er wel voor, op een behoor-

lijken afstand van de kust te blijven, niet alleen uit vrees van te worden gezien want er voeren nog heel wat meer schepen, maar wel omdat hij beducht was voor de verraderlijke klippen onder water.

Maar juist nu was hij de derde landtong genaderd.

Vergissen kon men zich bijna niet, want alle drie deze landtongen waren moeilijk over het hoofd te zien, daar zelfs de kortste op zijn minst 150 meter in zee vooruit stak. De derde was iets langer en van grillige gedaante.

Deze landtong was ook de eenige, die begroeid was, hetgeen ook uit zee duidelijk was te zien. De andere waren kaal en zagen er dreigend, somber uit.

Voorzichtig liet Raffles, die aan het stuurwiel stond, zijn boot een weinig de kust naderen en voer in een grooten boog om de landtong heen. In tegenstelling met de beide andere uitsteeksels van den Franschen bodem, was deze derde verlenging van Frankrijks grondgebied niet omgeven door gevaarlijke klippen. Integendeel de kleur van het water duidde reeds aan, dat de zee hier diep was.

De keuze van juist deze plek door den man die den schat begraven had, werd dan ook zeer verklaarbaar als men aannam dat hij na zijn fortuin in veiligheid te hebben gebracht, onmiddellijk scheep was gegaan om naar Engeland over te steken, uit vrees voor de dreigende revolutie. Want zelfs voor een schip van vrij grooten diepgang was het niet zoo moeilijk geweest, tot op geringen afstand van het uiteinde van de landtong te naderen.

Maar Brand, die reeds gedurende eenigen tijd aandachtig over de lage verschaning had getuurd, wendde zich nu tot Raffles, en zeide:

— Er is een zaak, die mij niet recht duidelijk is!

— Vertel ze mij — misschien kan ik ze ophelderen! antwoordde Raffles met een lachje.

— Ik neem aan, dat een Franschman, die een groot fortuin bezat, dit inderhaast begroef op of bij de landtong, die wij thans naderen. Wat belette hem dan echter, zoodra de eerste donderslagen van de omwenteling waren weggestorven, en men zich weder tamelijk veilig kon voelen op Fransch grondgebied, terug te keeren om zijn schat te gaan halen?

Daarvoor zijn meer redenen dan jij schijnt te denken, Brand! antwoordde Raffles. Het is volstrekt niet zoo verwonderlijk. Ten eerste kan de man van adel zijn geweest, en tegen de uitgeweken edellieden zijn geruimen tijd, ook nadat de eerste haat jegens hen geluwd was, strenge edicten van kracht gebleven, die hun den terugkeer onmogelijk maakten. Velen hadden overigens niet eens meer een tehuis, omdat hun kasteelen, verwoest, geplunderd en in de asch gelegd waren. Dan is het ook zeer wel

aannemelijk, dat de man die den schat begroef binnen korten tijd daarna gestorven is, nog voor hij iemand in zijn vertrouwen had genomen! Reeds bij den overtocht kan een storm zijn schip op onze rotsen te pletter hebben geslagen, hij kan kinderloos zijn geweest, er kan zooveel gebeurd zijn, dat het onmogelijk maakte, aanstonds het geheim te openbaren. Ik zou mij gelukkig achten, Brand, indien ik de schatten mocht verzamelen, die zich nog in den aardbodem bevinden, en die nimmer zijn ontgraven door degenen, die ze destijds, misschien eeuwen geleden, aan den schot der aarde toevertrouwden. Maar wat is dat daar ginds?

Hij was zichzelf levendig in de rede gevallen, wees naar de landtong, greep toen haastig zijn kijker, die aan een dun riempje op zijn borst hing, en bracht hem voor het oog.

Brand, die zelf nog maar weinig bijzonders had kunnen onderscheiden, zag, hoe een rimpel tusschen de wenkbrauwen van Raffles opkwam, die steeds dieper werd.

Hij bracht zijn eigen kijker voor het oog, en onmiddellijk bemerkte hij, in de luwte van de landtong, dat wil zeggen aan de zijde, vanwaar hun eigen boot thans naderde, een van die kleine, open motorbooten, die zes of hoogstens acht personen kunnen bevatten en die geen andere beschutting hebben dan een waterdichte autokap, die men naar welgevallen kan dicht slaan of opzetten.

Hij meende dadelijk te begrijpen wat er in Raffles omging en barstte woedend uit:

— Is dat niet de boot van Andrew Haze?

— Welneen Brand! antwoordde Raffles ongeduldig. Dit is een overnaadsche, eiken boot, in de natuurkleur van het hout, en Haze heeft een witgeschilderde, stalen, gladde boot, die bovendien nog niet eens zoo groot is als deze, en een soort achterroefje heeft! Ik ken dit vaartuig niet — en omdat ik het niet ken, boezemt het mij wantrouwen in. Ik wilde dat wij wat verderweg waren gebleven. Misschien zijn wij reeds gezien!

— Wat zou dat? vroeg Brand verwonderd. Het is toch zeker geen onbewoond eiland? Er zullen toch wel huizen op die landtong staan?

— Hoogstens drie of vier, als er ten minste binnen een paar jaren hier niets veranderd is! antwoordde Raffles, die zijn oogen niet had afgewend van de eikenhouten, open motorsloep. Steigers voor motorbooten zijn er aan geen geval aan die zijde, dat weet ik met de meeste beslistheid. Een gebaande weg is er ook al niet. Waartoe zou die ook dienen? De landtong is nog geen 150 meter lang! Zij heeft geen vuurtoren, geen kustwachtershuisje, geen weerbal — niets van dien aard! Die boot is daar dus met opzet gekomen.

— Er zit een dame in, Mylord! liet eensklaps

de stem van Henderson zich hooren, die reeds eenigen tijd door den kijker van Brand getuurd had.

— Een dame? herhaalde Raffles snel. Beschrijf haar eens!

— Ze staat nu juist op, en een man op den wal buigt zoover mogelijk naar voren, en reikt haar de hand, om haar te helpen uitstappen. Ze is flink groot, mylord! Ze steekt zelfs nog een heel klein beetje boven den man uit! Zoo te zien zou ik zeggen dat ze een brunette is, met zwart haar, half kort, en groote, zwarte oogen!

Raffles stond een oogenblikje met strak gelaat voor zich uit te staren, en Brand hoorde hem voor zich heen mompelen.

— Zou zij het kunnen zijn? Zou zij het werkelijk durven wagen, hem voor den gek te houden?

Toen voegde hij er op luiden toon aan toe:

— Wij moeten hieromtrent zekerheid hebben, Brand! Volgens de beschrijving van Henderson zou het wel eens kunnen zijn, dat die vrouw niemand anders is dan Caroline Huguet, de vriendin van onzen Haze! die Henderson vanmorgen heeft zien aankomen! Kijk eens goed, James — zou zij de dame van het station kunnen zijn?

De reus bracht weer snel zijn kijker voor het oog, en zeide toen, een beetje onzeker:

— Zij staat nu met haar rug hierheen, maar ik geloof haast wel dat ze het is, mylord! Ik durf er echter geen eed op doen! Daarvoor is de afstand te groot! Kijk, nu draait ze zich om en kijkt hierheen. Ze spreekt met den man, die een kijker uit zijn zak haalt, en naar onze boot tuurt!

— Maar wat denk je dan toch eigenlijk! riep Brand verwonderd uit. Zij kunnen toch onmogelijk aannemen dat je al kennis draagt van het geheime document. Ze is nog geen vier uren in Cherbourg!

— Dat zou voor een doortastende vrouw al genoeg zijn, Brand, zeide Raffles schouderophalend. Maar ze weet er stellig al meer van! Hij kan er haar in Londen al van op de hoogte hebben gebracht, of anders in een van zijn telegrammen. Zij kan dus geweten hebben, wat haar hier wachtte, en voor een Française kan de ontraadseling van zoo'n document toch waarlijk geen al te groote moeilijkheden opleveren! En als zij het niet kan, dan kan een van haar vrienden het blijkbaar wel!

— Dus het is niet Haze, die bij haar is? riep Brand levendig.

— Zeker is het Haze niet! Deze man is veel kleiner, eleganter, zwarter — kortom, Franscher!

Raffles had onder het spreken de boot nog meer vaart gegeven, en zij schoot nu snel om de landtong heen, zoodat deze en het struikgewas dat haar golvende, eenigszins heuvel-

achtige oppervlakte bedekte, de kleine boot spoedig aan het oog onttrok evenals de beide personen die er zooeven waren uitgestapt.

Toen de boot de tegenover liggende kust van de landtong naderde, merkte Raffles gemelijk op:

— Het is noodeloos om het te loochenen, Brand. Er zijn concurrenten komen opdagen! Die vrouw houdt Haze eenvoudig voor den gek, en tracht hem hier met de hulp van een Franschen vriend onder zijn duiven te schieten!

— Dat is een groot schandaal, mylord! barstte Henderson vol verontwaardiging uit.

— Het is zeker weinig tactvol, James! gaf Raffles glimlachend toe. Ik hoop dan ook dat ik dat minnende paartje voor kan zijn, en het is jammer genoeg dat zij ons al gezien hebben! Intusschen — wij zullen zoo dicht mogelijk bij de eigenlijke kust meren, want het is dunkt me duidelijk, dat de aangeduide plek zich vrij ver van het uiteinde van de landtong moet bevinden, nu de zon immers reeds boven de zee staat, aan de kim! Om zeven uur zal zij zoo laag zijn, dat de schaduw van een hoog boom op zijn minst een lengte van honderd meter heeft.

— Maar ik kan niet gelooven dat zij de betekenis van die woorden zoo spoedig gevonden hebben! riep Brand uit.

De grijze oogen van Raffles glansden spottend, toen hij opmerkte:

— Je eigenliefde speelt je parten, Brand — en daarenboven stel je mijn eigen gaven veel te hoog! Ik verzeker je dat eenigszins ontwikkelde Franschen de betekenis van dat papiertje tamelijk spoedig zullen hebben begrepen. Intusschen — die onverwachte ontmoeting wijzigt natuurlijk mijn plannen. Wij mogen het er niet op aan laten komen dat die lieden hier vanavond rustig gaan delven!

— Vanavond? herhaalde Brand verwonderd. Het is toch pas overmorgen! Vandaag duidt de zon de plek toch immers niet nauwkeurig aan?

— Nauwkeurig niet — maar toch wel ten naaste bij, met een verschil van hoogstens vier of vijf meters aan het einde van den schaduw naar het westen. Bovendien hebben zij er natuurlijk het grootste belang bij, om Haze voor te zijn! Zij kunnen niet al te lang meer wachten — morgen zou in ieder geval de laatste dag zijn, want overmorgen zou Haze zelf verschijnen! Laten wij dus voortmaken — Hier is een uitstekende landingsplek, dunkt mij!

Vlak voor de boot opende zich inderdaad een soort van kreek, bijna overal omgeven door dicht struikgewas, en blijkbaar zonder gevaarlijke klippen, Raffles voer ze dadelijk voorzichtig naar binnen, en liet de neus van de boot een weinig op het kleine stukje strand loopen, wat te midden van het struikgewas was vrijgebleven.

Het was op deze plek zoo stil en zoo verlaten,

dat men zich inderdaad wel een oogenblik op een onbewoond eiland kon wanen. Heel in de verte pas zag men teekenen van leven, in den vorm van rook, die lijnrecht in de stille lucht opsteeg uit de schoorsteenen van een paar Normandische boerenhoeven, die nog juist eventjes boven het groen van de boomen te zien waren.

Onmiddellijk stapten Raffles en Brand op het strand, terwijl Henderson ter bewaking van de boot werd achtergelaten. Hij moest nauwkeurig op alles acht geven en niemand toestaan de boot te naderen. Raffles en Brand zouden snel een onderzoek in de naaste omgeving instellen en dan terugkomen, en, indien het noodig was, Henderson halen. Natuurlijk had Raffles er voor gezorgd de noodige graafwerktuigen met zich mede te voeren, zooals spaden en houweelen, want het was mogelijk dat men steen zou moeten aantasten.

De beide mannen vonden geen gebaanden weg, maar wel een heel smal, plat getreden paadje, misschien wel ten dienste van herdersjongens, die hier in de lente en in den zomer hunne varkens of schapen lieten weiden. Want er was hier gras in overvloed, dat hier en daar tot kniehoogte opwies. Zij volgden dit paadje, kwamen uit op een weiland, aan welks andere einde een totaal vervallen, klein hutje van planken stond, hetwelk het herdertje misschien bij slecht weder had moeten beschutten, en staken dit weiland over, beiden bezielde door dezelfde gedachten — een groep boomen te bereiken, die meer naar zee gelegen was, en die onmiddellijk hun aandacht had getrokken.

Vijf minuten daarna wisten zij dat zij juist even te laat waren.

Want zij waren den boomgroep tot op geen vijftig meters genaderd toen Raffles Brand haastig neerdrukte achter een dichte toef struikgewas.

— Wat is er? fluisterde Brand ontdaan.

— Zij zijn daar! zei Raffles even zacht terug. Zij hebben zeker vlug geloopt en konden de boomen van de aanlegplaats van hun scheepje onmiddellijk zien, naar ik vermoed.

Brand hief voorzichtig een weinig het hoofd op, tuurde door het gewarrel van takken en zag inderdaad op vrij geringen afstand een man en een vrouw, die op levendigen toon met elkander stonden te praten aan den voet van een hoogen, en blijkbaar zeer ouden ceder, die een weinig afzonderlijk stond.

Brand begreep dadelijk als bij ingeving dat dit de boom moest zijn, die in het document werd genoemd.

Er waren er nog vier of vijf meer van die soort, maar veel minder machtig, omdat zij veel jonger waren. De grijze ceder stond daar trotsch, hoog opgericht, ondanks zijn ouderdom.

Toen keek Brand eens om zich heen.

Er was geen sprake van of inderdaad was dit uiterste puntje van Frankrijk al heel schaarsch bevolkt. Links en rechts lagen een paar visschersdorpen, met een geringe bevolking, maar zeker op minstens anderhalf uur gaans van deze plek.

Hij meende in de verte een huis te zien, een boerenhofstede misschien, maar de eenige levende wezens waren slechts een groot aantal lastige vliegen, een kikker die kwaakte in een verre poel, een libel, wier prachtige vleugels glansden in het late zonlicht — en een konijntje, dat heel nieuwsgierig op den drempel van zijn hol zat, en met groote oogen onbeschaamd naar de indringers keek.

Toen keek Brand weer naar den man en de vrouw. Het was duidelijk dat zij niet handelden als lieden, die in het onzekere moeten rondtasten. Zij keken herhaaldelijk langs den boom op, en toen raadpleegde de man zijn horloge. Onwillekeurig deed Brand hetzelfde. Het was zes uur. Zij hadden dus nog een uur den tijd, want al zou de zon in dat uur nog maar een betrekkelijk geringen afstand afleggen — de lange schaduw daarentegen zou zich over een aanzienlijk stuk verplaatsen, zoowel naar het noorden als naar het westen.

Nu zag hij hoe de man een stukje papier te voorschijn haalde, waarschijnlijk een afschrift wat de vrouw van het geheime document had kunnen maken, hetwelk Haze haar in goed vertrouwen had doen lezen, en daarop liepen zij langzaam wat verder, lieten zich in het hooge gras neer en wachtten.

Dat deden ook Raffles en Brand, die moeilijk anders konden doen.

Het werd half zeven, de man en de vrouw stonden weer op — en toen geschiedde er iets, hetwelk heel natuurlijk was, en toch den man daarginds een daverenden vloek en een kreet van dolle woede ontlokte.

Een zware, grijze wolk, als een reusachtig gordijn had zich voor de zon geschoven!

HOOFDSTUK VIII.

WIE HET LAATST LACHT....

Raffles en Brand keken elkander aan. Hun gelaat stond eerst ernstig, dan begonnen zij te glimlachen. Eigenlijk gezegd hadden ook zij dit niet verwacht op dien prachtigen, zonnigen dag! Het was voor hen al even nadeelig en had alleen het voordeel, dat die twee daarginds ook niets konden uitrichten.

Het werd kwart voor zevenen, vijf minuten voor zevenen.... De wolk trok slechts met tergende langzaamheid voorbij de zon!

Telkens wierpen Raffles en Brand een blik naar den westelijken hemel, waar zich een verrukkelijk kleurenspeel, vlammend en met gouden tinten boven de kom ontwikkelde, maar de wolk, met haar zoom van louter goud, bleef onverbiddelijk.

Het was tien minuten voor half acht, en de zon bevond zich nauwelijks een graad boven den einder toen weer een gouden streep zichtbaar werd, die heel langzaam in breedte toenam, totdat het licht weer vrij over den grond scheen.

Maar het was te laat! Een half uur verschil zou de schaduw immers aanzienlijk verplaatzen!

Toch snelden de man en de vrouw door het hooge gras en het ruwe struikgewas, maar reeds twintig minuten later keerden zij geheel teleurgesteld terug, en Raffles en Brand, die zich niet verroerd hadden, wel wetende dat dit het einde zou zijn, hoorden den man voortdurend vloeken uitstooten die overduidelijk zijn afkomst als Castagner aanduidde. De „Mordious” en de „Capdedious” waren niet van de lucht.

Een oogenblik later werd het duidelijk dat het paar er volstrekt niet op gerekend had, dien avond daar te moeten doorbrengen. Zij hadden zooeven iets gegeten wat in de verte op cake of beschuit geleek, maar zij konden hier natuurlijk niet overnachten, want de nachten waren reeds zeer koud, en de bodem verspreidde na zulke warme Septemberdagen steeds booze dampen. En zoo zagen Raffles en Brand hen dan, na even met elkander te hebben beraaden, den weg inslaan naar de plek, waar zij hun motorboot hadden achtergelaten.

— Laten wij hen maar rustig gaan? vroeg Brand verwonderd. Bedenk, dat zij morgen zullen terugkeeren!

— Morgen komen zij te laat, Brand! antwoordde Raffles met een glimlach.

— Hoezoo? Wij kunnen toch evenmin iets uitrichten als de zon ons niet ter wille is! Zoo-dat wij elkander hier morgen om zeven uur

zullen ontmoeten — en wie weet is Haze, die wel eens achterdocht mocht hebben gekregen door dat langdurige uitstapje van zijn vriendin, eveneens van de partij.

— Waarde Brand — je weet hoezeer ik ons gouden hemellichaam op prijs stel — maar waarlijk, wij hebben de zon niet noodig! Wij zullen het werk vannacht doen!

— Spreek je in ernst? vroeg Brand in de grootste verbazing.

— In vollen ernst. Wat de zon niet voor ons deed — dat kan de maan doen, Brand! Kijk mij niet zoo verbaasd aan! Zij is vannacht bijna vol — en ik heb reeds vanmorgen in een verloren kwartiertje met behulp van den kalender en een paar weerberichten uitgerekend dat onze trouwe wachter vannacht om twee uur ongeveer nauwkeurig op dezelfde plaats komt te staan, als de zon het vandaag om zeven uur had moeten doen, als zij ons niet zoo leelijk in den steek had gelaten! Mijn plan was eigenlijk geweest, onze kleine verraderes met haar medeplichtige maar kalmpjes te laten graven en dan ten tooneele te verschijnen, als zij werkelijk iets gevonden hadden. Nu, dat was onmogelijk — en nu is dit nog beter!

— Beter? En als de lucht bewolkt wordt?

— Natuurlijk, Brand, dan zou al onze moeite vruchteloos zijn geweest. Maar daarop zullen wij nu maar niet rekenen! Komaan, naar de boot, en Henderson gewaarschuwd! Wij hebben daar van alles wat wij maar kunnen noodig hebben om ons den tijd te korten!

En dadelijk aanvaardden zij den terugtocht en bereikten nauwelijks een kwartier later de plek, waar de „Zeemeeuw” onbeweeglijk voor anker lag. Henderson had de smalle loopplank uitgelegd en het vaartuig lag zoo, dat het onmiddellijk het anker kon lichten en wegvaren als het noodig mocht zijn.

Juist toen de beide mannen achter elkaar de loopplank bestapten, zagen zij op een kwart mijl afstand in zee, een eikenhouten motorsloep fullspeed voorbij varen, die echter plotseling haar vaart minderde, een weinig naar het land toeboog, en toen heel langzaam haar tocht voortzetten.

Er kon niet aan getwijfeld worden — het was de boot van Caroline Huguet en opnieuw waren zij hier gezien, wat ook moeilijk te vermijden was, want nergens bood een inham een voldoende schuilplaats. Overal moest men van uit zee een zoo groote, zeewaardige boot met

het bloote oog op een mijl afstand kunnen zien.

Maar hieraan was weinig te doen — en Raffles trok er zich ook niet veel van aan.

Nadat Henderson met enkele woorden op de hoogte was gebracht, ging hij zich met den maaltijd bemoeien in de kleine, maar uitstekend ingerichte kombuis, en om acht uur zat het drietal, terwijl de schemering zich reeds over de aarde begon te spreiden op het voordek rondom het kleine klaptafeltje, en at daar met zeer veel smaak, hetgeen de reus had weten op te dischen. Er was lunchtong, die eigenlijk op een diner niet behoorde, maar er was ook een bord voortreffelijke schildpadsoep, er waren eieren, ingemaakte groente, brood — het was een godenmaal voor gezonde menschen, wier eetlust verscherpt is door een lang verblijf in de buitenlucht.

Maar toen zij gereed waren, zeide Raffles, die eenigen tijd in nadenken verzonken was geweest:

— Ik geloof Brand, dat wij verstandig zullen doen, onze „Zeemeeuw” wat te verhalen — naar een andere plek, bedoel ik! Ik zou willen voorstellen, haar juist naar de andere zijde van de landtong te brengen, niet alleen omdat ik daar ook een vrij groote kreek gezien heb, beter aan het oog onttrokken dan deze, maar omdat de strooming daar van het westen naar het oosten gaat, en wij ons dus ingeval van nood gemakkelijker en vroeger uit de voeten zullen kunnen maken, daar wij niet eerst stroomopwaarts zullen behoeven te varen! Gelukt alles vannacht — wel, dan is er natuurlijk heelemaal geen reden, om niet aanstonds weder koers te zetten naar Engeland! Ik stel die verhuizing voor, omdat ik de mooie Caroline volstrekt niet vertrouw en haren vriend, ofschoon die mijnheer mij onbekend is, nog minder! Zij hebben ons vandaag tot tweemaal gezien, zij zullen zich afvragen wat ons kan bezielen ligplaats te kiezen juist bij het begin van deze woeste, onbewoonde landtong, en — argwaan in zulke menschen is heel gevaarlijk! Het zou al erg genoeg zijn, al zouden zij slechts vermoeden, dat wij kennis dragen van het geheime document! Laten wij voortmaken, voor het volkomen duister is.

Het kleine anker werd onmiddellijk opgehaald, de motor sloeg achteruit, de „Zeemeeuw”, wendde sierlijk, voer om de landtong heen en toen, met groote behoedzaamheid, stuurde Raffles haar naar de baai, die hij reeds eerder op den dag ontdekt had, en die inderdaad een betere schuilplaats opleverde, al waren de toegangswegen ook gevaarlijker vanwege de klippen. Dat gevaar zou echter aanzienlijk veel minder zijn, na middernacht, want juist om twaalf uur zou de vloed opkomen, en al

die gevaarlijke, rotsige uitsteeksels onder water zetten.

De „Zeemeeuw” werd opnieuw stevig voor anker gelegd, op een plekje waar het heel donker was, alle lichten werden gedoofd, en zwiigend rookten de drie mannen hunne pijpen, zorgdragend dat zelfs het vuur daarvan onmogelijk uit zee kon worden gezien. De spaden en houweelen waren reeds aan dek gebracht, en nu en dan wierpen de drie mannen een blik naar den met sterren bezaaiden hemel. De maan teekende zich hoe langer hoe scherper af tegen den donkeren nachthemel, en tot dusverre vertoonde zich het minste wolkje. Langzaam kropen de uren voorbij. Niets liet zich hooren, behalve het machtige, dreunende geraas van de branding op de rotsen, en nu en dan de scherpe schreeuw van een late zeemeeuw, die naar het nest terugkeerde.

Middernacht was voorbij, toen Raffles het teeken gaf om op te breken. Ook Brand zag toen, dat Raffles een uitstekenden inval had gehad!

De volle maan zou over een uur inderdaad bijna nauwkeurig op dezelfde plek komen te staan als om zeven uur de zon deed.

Maar toen Henderson ook wilde volgen, met twee houweelen op zijn schouder, zeide Raffles, die geruimen tijd geen woord had doen hooren:

— Neen James — bij nader inziens durf ik de boot niet alleen laten! Ik vrees dat het hoogst onvoorzichtig zou zijn! Je kunt mij van veel grooter dienst zijn door hier de wacht te houden. Ik verzeker je dat het niet heel lang zal duren. Ingeval van nood, als je onze hulp behoeft, kun je je revolver afschieten of den kreet van den merel nabootsen. Ik denk dat de plek waar we moeten graven geen tien minuten hier vandaan is! Vooruit Brand — wij moeten aan het werk!

Wel wat teleurgesteld, maar toch trotsch dat hij mylord van dienst kon zijn, gaf Henderson de beide houweelen aan Brand over, en de twee mannen begaven zich onmiddellijk op weg, ieder van een houweel en een spade voorzien en voorts van een stevig van knopen voorzien touw met stalen haken aan het einde, hunne zaklantaarns, en niet te vergeten hunne revolvers!

De maan was echter zoo groot en zoo helder, dat zij geen kunstlicht behoefde. Zij vonden tamelijk spoedig den grijzen ceder terug, en het duurde geen tien minuten of zij hadden het einde van zijn donkere, languitgerekte schaduw bereikt.

Niets was hier te zien — niets dan zand en wat gras!

Maar het was dan ook pas half één! Een weinig verder, meer naar het westen, verhief zich de lage, afbrokkelende muur van een oud, waarschijnlijk reeds lang buiten gebruik gesteld

kerkhof, dat misschien behoord had bij een klooster, wellicht tijdens de revolutie van 1792 in brand gestoken, en tot een puinhoop geworden. En Raffles glimlachte. Een muur is altijd een geliefkoosde plek geweest om er een schat te begraven! En hier was zelfs een hoek! Inderdaad... ongeveer tien meter van hen verwijderd boog zich de kerkhofmuur om. Er stonden daar wat beukenboomen, die met moeite het noodige voor hun levensonderhoud uit den schralen bodem wisten te putten.

Raffles gaf Brand een wenk, en fluisterde zacht:

— Wij kunnen gerust aan het werk gaan! Het staat vast, dat juist over een half uur de schaduw den hoek van dien muur bereikt moet hebben!

— Moeten wij er binnen zijn of er buiten?

— Ik zou zeggen er binnen! Mij dunkt dat ik, als iemand die een schat ging begraven, dit ook zeker gedaan zou hebben! Aan het werk dus!

Zonder eenige moeite klauterden de beide mannen over den muur van het verlaten oude kerkhof, die nauwelijks anderhalven meter hoog was. Zij spoedden zich naar den hoek en begonnen daar aanstonds, terwijl beide hun zaklantaarns ontstaken, te graven.

Zij repten zich zooveel mogelijk, en er was nog geen kwartier verlopen, of Brand liet een onderdrukten juichkreet hooren — het ijzer van zijn spade stuitte op iets hards: het moest een kist zijn met ijzer beslagen!

Nog eenige inspanning — toen konden de beide mannen hunne spaden wegwerpen, en zij bukten zich over het gat, om de kleine kist met het ronde deksel naar zich toe te trekken, in welks ijzeren beslag het licht van hunne lampen zich weerspiegelde, toen een licht gerucht hen onmiddellijk hunne lantaarns deed dooven.

Een schorre stem aan de andere zijde van den muur, heesch van woede en wraakzucht, zeide luid genoeg om een honderdtal meters verder te worden gehoord:

— Zoo, ik heb het dus goed geraden! Mijn wantrouwen was wel gegrond! Jij vervloekte bedriegster, in wie ik al mijn vertrouwen had gesteld! Maar je hebt buiten den waard gerekend! Daar, schurk — dat is voor jou!

Er klonk een gesmoorde kreet, de val van een lichaam — het hysterisch gekrijsch van een vrouw.

In een oogwenk waren de beide mannen over den muur.

De maan bescheen helder een tamelijk groote open plek, begrensd door vrij hoog kreupelhout.

Bij een van die boschjes had waarschijnlijk Haze op den loer gelegen. Hij zoo goed als zijn verraderlijke vriendin hadden hetzelfde denkbeeld gehad als Raffles, en voordeel willen trekken uit den stand van de maan.

Wie weet hoelang Haze daar reeds in hinderlaag had gelegen, zonder iets te hooren van het werk dier beide geheimzinnige gravers, waarvan het geluid overstemd werd door het geraas van de branding.

Aan zijn voeten lag de gedaante van een man, door een messtek zwaar maar niet doodelijk gewond.

En de man zoowel als de vrouw stonden onbeweeglijk, alsof zij een geestverschijning zagen, toen zij die beide mannen snel zagen naderen over de door de maan beschenen, open plek.

— Laat dat mes vallen, Haze! beval Raffles rustig. Denk erom, ik ben gewapend — Charles, ontwapen hem, als hij een revolver mocht dragen. Bind hem. Zoo — dat is voldoende.

Raffles deed een stap naar de vrouw toe, die naast den kreunenden gewonde was neergeknield en zeide koud op haar neerziende:

— Gij hebt uw verdiende loon, mademoiselle Huguet! Ja, gij ziet dat ik u ken! En uw vriend verdiende nog erger dan hem is wedervaren. De wonde is niet ernstig. Op twintig minuten gaans hiervandaan, aan den straatweg, ligt het dorp Plörmec. Daar kunt gij hulp gaan halen. Intusschen zal ik hem verbinden. Ga nu...

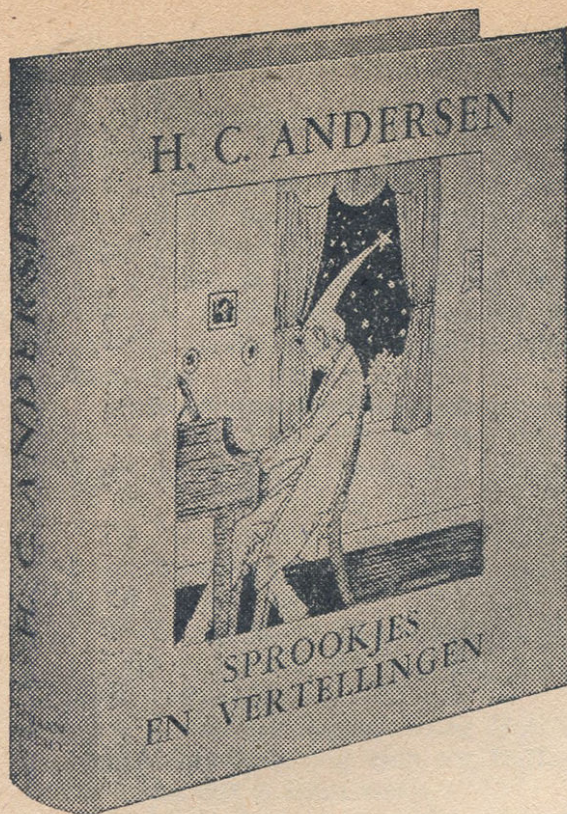
Even aarzelde de vrouw, toen snelde zij weg in de duisternis. Hoopte zij wellicht toch nog, den schat onaangeroerd te zullen vinden?

Raffles glimlachte flauwtjes, verbond de wond van den Franschman, en toen gingen hij en Brand terug en maakten de vrij zware kist vrij.

Toen zij deze ten slotte over den muur getild hadden, was er van Haze niets meer te bespeuren.

Met gebonden armen, en niet wetend wat hem boven het hoofd kon hangen, had hij er de voorkeur aangegeven, zich door de vlucht te onttrekken aan de wrekende hand der Justitie!

GOEDKOOPE EDITIE

H. C. ANDERSEN'S SPROOKJES EN VERTELLINGEN

*Andersen's werk is onvergankelijk;
de groote wijsheid daarvan is van
alle tijden, voor oud en jong; ge-
slacht op geslacht wordt er onver-
minderd door geboeid!*

Een ieder kent Andersen als een
boeiend verteller. Velen hebben
enkele van diens sprookjes en ver-
tellingen gelezen, verspreid in
uitgaven en tijdschriften. Een

vollledige verzameling van Andersen's werk kostte

VOORHEEN MINSTENS TWINTIG GULDEN

Wij bieden thans aan, een prachtig gedrukte en royaal uitge-
geven, goedkoope editie, gebonden in fraaien luxen stempel-
band met gouddruk

VOOR SLECHTS fl 5.90

Dit prachtboek bevat ALLE sprookjes en vertellingen van
Andersen, bijna 800 pagina's omvang, geïllustreerd met

32 PLATEN VAN RIE CRAMER

waarvan een viertal in prachtige kleuren.

Jarenlang kunt U uit dit boek aan Uw kinderen de heerlijkste
sprookjes, de fijnste verhalen vertellen.

Het verschuldigde kan desgewenscht worden voldaan in maan-
delijksche termijnen van fl 1.— of méér. Toezending geschiedt
onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon, in te zenden aan
N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627
Amsterdam-C., tel. 31791. Postrekening 60092.

BON Ondergeteekende verzoekt hem te zenden Andersen's
Sprookjes goedkoope editie. Het bedrag ad fl 5.90/de 1e
maandelijksche termijn ad fl ..... is aan U verzonden.
(Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM: .....

ADRES: .....

